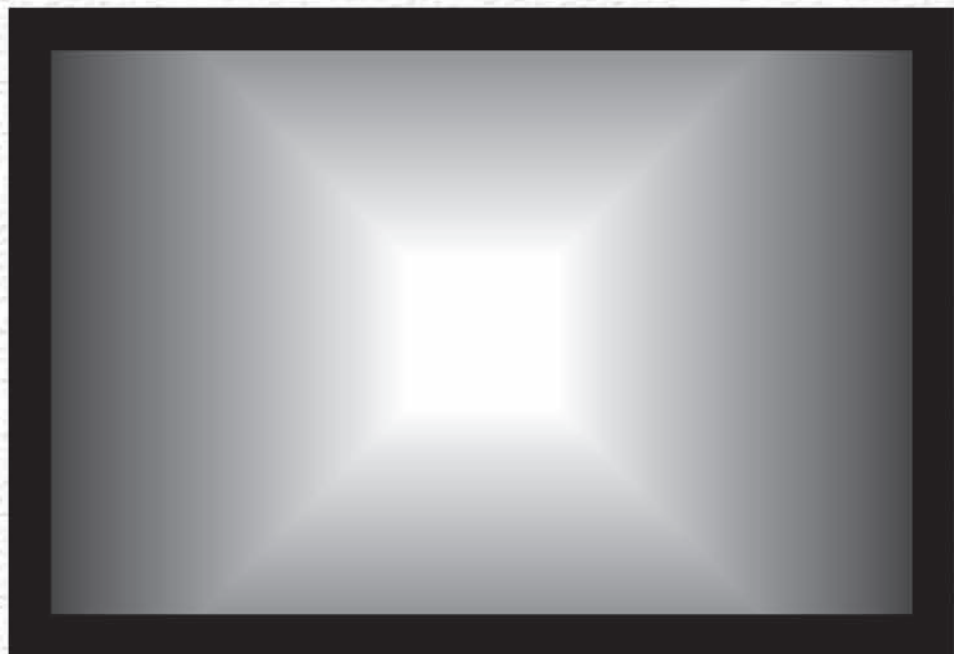

DANIEL ERNESTINA

**SINGURĂTATEA RÂNJIND
ÎN MIJLOCUL MULȚIMII**

Daniel Ernestina

**SINGURĂTATEA RÂNJIND
ÎN MIJLOCUL MULȚIMII**

– Pamflet –

**SELF
PUBLISHING**

www.self-publishing.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ERNESTINA, DANIEL

Singurătatea rânjind în mijlocul mulțimii /

Daniel Ernestina. – București: Self Publishing, 2014

ISBN 978-606-8601-92-2

821.135.1.-7

Copyright © 2014 Daniel Ernestina

Toate drepturile rezervate.

Copyright © 2014 Self Publishing

Redactare:

Delia Petrescu

Tehnoredactare și design copertă:

Simona Bănică

ISBN: 978-606-8601-92-2

București, 2014

I

Mlăștinoasa de Deal este o comună extraordinar de ciudată. Ea este așezată în plin teren muntos, la zece metri sub nivelul mării. Cum s-a ajuns la asta? Simplu!

Întâi și-ntâi s-a dus codrul care, deși e frate cu românul, a fost tăiat bucată cu bucată și trimis în pribegie prin lume, iar ce a mai rămas pe acasă a fost cu drag transformat în garduri, grinzi, magazii, lemne de foc, mai ales lemne de foc, fiindcă nimic nu se compară cu căldura de frate.

Apoi a început să dispară și muntele ce stătea sub comună, dar acesta este subiectul povestioarei care urmează.

Cea mai falnică realizare a mlăștinenilor a fost ieșirea la mare. La o margine de comună, sătenii au ridicat o imensă poartă de lemn, poartă care stă veșnic deschisă și pe care e scris cu litere de-o șchioapă: IEȘIRE LA MARE.

Adevărul este că, atunci când ieși din comună prin poarta aceasta, ai marea exact în fața ta, la fix șase sute de kilometri.

Mlăștinenii sau mlăștinoșii, cum li se mai spune, sunt o comunitate de însingurați! Deși locuiesc în familii de câte doi, trei, patru sau chiar mai mulți, deviza lor este: FIECARE PE PIELEA LUI. Și fiecare își apără pielea.

Acesta a fost motivul pentru care policlinica din comună a fost dotată cu zece medici dermatologi: unul în Spania, unul în Italia, unul în Franța, unul în Germania... ultimul dintre ei ajungând în îndepărtatele meleaguri ale Japoniei. Pe aceleași meleaguri au ajuns și stomatologii care trebuiau să le ascută colții și oftalmologii care trebuiau să le deschidă ochii etc., drept pentru care policlinica a devenit o clădire abandonată, închisă apoi și sigilată de tiranii din capitală. Niște oameni lipsiți de scrupule!

Partea comică a întâmplării este aceea că, atunci când au închis și sigilat clădirea, mlăștinenii au „uitat“ înăuntru inspectorul din minister venit să aplice ordinul de închidere.

Asta i-a împărțit pe săteni în doua tabere: unii susțineau că domnul inspector, fiind funcționar corect, nu va îndrăzni să rupă sigiliile de la uși ori ferestre și va rămâne închis până va crăpa; alții susțineau că-l doare în cot de sigilii, le va rupe ca să poată ieși din clădire și atunci va trebui să fie închis în pușcărie pentru ruperea sigiliilor oficiale.

Chiar dacă pariul acesta face ca mlăștinenii să pară sadici, ei spun că sunt numai corecți și nu îi poți contrazice pentru că, în zonă, „dracu’ mai știe ce e corect și ce nu“.

Mlăștinoșii sunt buni creștini. Foarte buni! Ei niciodată nu înjură, nu mint și nu înșală în timpul slujbei de duminică dimineața. Asta, dacă se duc!

Pentru ei, Dumnezeu este Dragoste și Lumină. Lumina le vine gratis din cer (atenție! aici, „cer“ este substantiv și nu verb), dar este din ce în ce mai puțină, pentru că cerul

este din ce în ce mai departe, urmare a unui fenomen misterios: în fiecare noapte, de sub comună, dispar două-trei tiruri de pământ.

Dragostea, în schimb, abundă, pentru că fetele de pe centura pietruită de regii asfaltului din comună, o vând la prețuri care sfidează orice concurență.

Mlăștinoșii sunt înțelepți. Ei știu că, atunci când stai, ești asaltat de tot felul de amintiri neplăcute, de gânduri triste, de idei macabre. Din contră, atunci când ai ceva de făcut, nu mai există nici timp, nici dispoziție pentru așa ceva. Ești relaxat, vezi viitorul senin, iar viața începe să prindă și gust, și sens.

Urmare a acestor constatări, verificate practic de-a lungul mai multor generații, mlăștinoșii sunt toată ziua ocupați cu spartul semințelor de dovleac sau de floarea soarelui altoită, activitate care se desfășoară în grupuri mici, în fața porților personale, ori în grupuri mai mari, la cârciuma comunală.

Tot din motivul acesta, în intravilanul, dar și în extravilanul comunei, există întinse culturi de gunoi pe care sătenii au construit ferme de muște, mai mari sau mai mici, dar, în orice caz, numeroase. Este astfel firesc, previzibil, normal ca exportul laptelui de muscă să aducă principalul venit în Mlăștinoasa de Deal.

Să nu uităm! Comuna are o arhitectură interesantă: jumătate este religioasă, pentru că toate casele au fost așezate

cum a dat Dumnezeu; jumătate nu prea, pentru că toate casele sunt urâte ca dracu’.

Singura casă ciudată e undeva mai sus, într-un loc din care nu dispare pământ și care loc a mai păstrat câțiva copaci din codrul frate cu românul.

În casa aceea din pământ și nuiiele, cu ferestrele din bucăți de cer, ușa din raze de soare, ziua, și raze de lună, noaptea, stă Petre.

Oamenii îi spun Pierrot, pentru că ciudatul acesta are, în jurul casei, o curte foarte mare, fără poartă, deschisă direct spre cer, curte care s-a înfrățit cu literatura universală, unde există un alt ciudat care s-a înfrățit cu el.

Pierrot este ciudat pentru că umblă aiurea, înfășurat într-o mantie largă, merge doar către locuri interzise și numai într-un fel pe care doar el îl știe: din stând pe gânduri, salt pe vise.

Întotdeauna, în urma lui, rămân parfumuri și armonii misterioase, aduse toate de pe drumuri, pe care tocmai le-a visat.

Pierrot e trist, dar, pe figura lui, s-a-ncrâncenat un zâmbet straniu, ce-ascunde bubele de ură și uraganele din craniu.

Pierrot are un trup firav, este adus de spate, veșnic mânjit cu praf de stele și cu noroi și are cioturi din aripile care i-au fost tăiate, dar despre care se spune că au început să-i crească din nou. Numai că Pierrot le ascunde sub mantia-i largă.

II

Acum mulți, foarte mulți ani în urmă, domnului Flatulescu i s-a-ntâmplat ceva îngrozitor: s-a născut!

După ce s-a născut, domnul Flatulescu, în mod firesc, a început să crească. Probabil acesta a fost unul dintre foarte puținele lucruri firești pe care domnul Flatulescu le-a făcut în toată viața lui. Și totuși n-a crescut prea mult, ca să nu bată la ochi. Era un copil discret, foarte discret, dar n-a putut ascunde acele uluitoare calități, care, încă de pe atunci, anunțau un mare om de afaceri și un abil, al naibii de abil om politic.

La prima lui ieșire în iarmaroc, micuțul Flatulescu a șterpelit o praștie de pe tejgheaua unui artizan visător. A șterpelit-o, dar nu a tras cu ea după vrăbii, cum, desigur, ar fi făcut orice alt copil de aceeași vârstă. El a vândut-o pe bani frumoși unui copil din vecini care, normal, a tras cu ea după vrăbii, dar a lovit din greșeală și a ucis găina unui localnic.

Atunci a intervenit el, el, micuțul Flatulescu, l-a dojenit pe asasin în fața sătenilor indignați, i-a confiscat arma crimei, ca să-l învețe minte, și a vândut-o, a doua zi, pe bani frumoși unui alt băiețel cu garanții morale mult superioare.

Dezamăgindu-l, acesta a tras cu praștia în geamul unui vecin, l-a făcut bucăți și a încercat să fugă.

Atunci a intervenit el, el, micuțul Flatulescu, l-a dojenit în fața sătenilor indignați, i-a confiscat arma crimei și a vândut-o unui alt băiețel cu garanții morale mult superioare.

Acesta s-a dovedit nedemn de încrederea acordată și, chiar a doua zi, a tras în capul unui copil care, nefiind fiabil, s-a spart. În ciuda faptului că vinovatul a încercat să-și ascundă fapta, a intervenit el, el, micuțul Flatulescu, l-a dojenit în fața sătenilor indignați, i-a confiscat arma crimei, ca să-l învețe minte, și a vândut-o a doua zi, pe bani frumoși, unui alt băiețel cu garanții morale mult superioare.

Gurile rele spun că afacerea continuă și astăzi, preluată de copiii domnului Flatulescu, copii care, în niciun caz, n-au inimă să tragă în păsări, în geamuri ori în capul altui copil.

Cu școala, eroul nostru nu a avut probleme. Din contră, școala a avut probleme cu el. Nu ajunsese încă la litera B de la baftă, când Flatulescu a intrat în sala de sport să se ascundă de „profa’ de serviciu“ și l-a găsit acolo pe proful de sport, făcând flotări pe burta doamnei directoare, care, deși ușor expirată, se străduia din răspuțeri să facă abdomene sub burta domnului profesor de sport. Acesta l-a văzut pe intrus și i-a strigat furios: „Nerușinatule, ieși afară!“

Legenda spune că, de atunci, în fața numelui său a apărut acest eufemism: „nerușinatul“. Adevăr sau zvon, cine știe? Dar este cert că, de atunci, de câte ori el, el, micuțul Flatulescu

avea probleme la clasă, ea, ea, doamna directoare le rezolva eficient și cât se poate de prompt. Acesta a fost probabil și primul exercițiu de discreție al micuțului Flatulescu, pentru că nu s-a dus niciodată să ceară favoruri. De câte ori avea probleme, mergea la ea, ea, doamna directoare, și-i spunea atât: „...profa’ de geografie“, iar profa’ de geografie ori își vedea de treabă, ori pleca în agricultură.

Asta, bineînțeles, nu înseamnă că elevul în cauză a rămas un neinstruit.

După ce a terminat cu lauri cursul primar, a încercat la liceu, dar aici a avut ghinionul să dea peste un director bătrân, care nu mai putea să facă flotări. Așa că a intrat cu brio la școala de șoferi, convins fiind că destinul lui este acela de a conduce.

În calitatea lui de conducător de camion, a călătorit către mare, a intrat cu mașina în port și ca pieton în bordeluri și baruri, ridicându-și până la gleznă nivelul cultural, dar având întotdeauna grijă să-și lase conștiința la garderobă pentru ca nu cumva s-o păteze.

Mai târziu, când s-a urcat pe un tir, a ajuns în marile porturi europene desăvârșindu-și, în barurile și bordelurile de acolo, educația primită în țară.

Odată rezolvată problema instrucției, domnul Flatulescu a intrat în afaceri. Întâi de toate și-a tras o fundație. Una umanitară! Și cum de ani de zile îl chinuia compasiunea pentru copiii fără bătrâni și bătrânii fără copii, a hotărât că fundația lui va merge la casele de copii și la azilele de

bătrâni să le îndulcească viața celor de acolo cu fel de fel de ciudățenii învelite în staniol colorat și fructe vrac.

Asta a hotărât, asta a făcut! Cu un discurs lacrimogen în timpul căruia el, el, marele Flatulescu, folosea două, chiar trei batiste, reușea să adune de la cei ce aveau sume impresionante de bani, bani cu ajutorul cărora cumpăra fructe vrac și dulciuri pentru copiii fără bătrâni și bătrânii fără copii. Pentru el nu oprea niciun ban. Se putea verifica și în acte. Nu oprea niciun bănuț pentru el.

Apoi, minunățiile în staniol colorat și portocalele vrac erau livrate nefericiților din azile ori din cămine, fără ca el, el, marele Flatulescu să-și oprească ceva pentru sine. Se putea verifica și în acte! Nu oprea nimic.

Numai că dulciurile și fructele erau cumpărate de fundația Flatulescu de la o societate comercială cu prețuri între patru și șase ori mai mari decât cele practicate pe piață. Această societate comercială aparținea, întâmplător, dar absolut întâmplător, domnului Flatulescu. Același domn Flatulescu de la fundația cu același nume. Întâmplător, același domn Flatulescu.

Și, uite-așa, veniturile societății aparținând acestui „același domn“ creșteau ca Făt-Frumos din basme: într-un an fiscal, cât ale altor societăți în zece. Numai că societatea asta nu se prea întâlnea cu fiscul, pentru că era ocupată să facă mulți copii fericiți și, cu cât făcea mai mulți copii fericiți, cu atât firma lui Făt-Frumos Flatulescu era mai prosperă, iar domnul Flatulescu, același domn Flatulescu, era

mai ocupat să facă tot mai mulți bătrâni să se bucure. Și, cu cât făcea mai mulți bătrâni să se bucure, buzunarele ace-luiași Făt-Frumos cel omenos erau mai umflate. Rezonabil, până la urmă!

Când cei milostivi – care făceau fundației Flatulescu donații substanțiale – s-au prins unde ajung, de fapt, banii lor, el, el, marele Flatulescu, era bogat, stimat, ba chiar iubit de copiii fără bătrâni și bătrânii fără copii și nu numai. Robinetul fundației s-a închis, dar domnul Flatulescu, același domn Flatulescu, era deja patronul, fericitul patron al unei societăți de transporturi. Era patron, dar de mărinimos, tot mărinimos a rămas. Așa se face că a decis să aducă prosperitate și celorlalți concetățeni. A hotărât să intre în politică și să devină primar.

Atunci, întâiul tir încărcat cu pământ a ieșit pe poarta pe care, cu litere de-o șchioapă, scria: IEȘIRE LA MARE. Tot cu litere de-o șchioapă scria, pe ambele laturi ale uriașei mașini, numele primarului ce păstorise comuna înaintea domnului Flatulescu. Bineînțeles că acesta a fost chemat de procurori să dea explicații, dar explicațiile acestea îl depășeau și pe Einstein.

Erau însă probe solide că, pe aceeași mare poartă, ieșise și fratele codru, dar cu mașina de pământ... Mă rog, ce mai conta, pe lângă miile de tractoare cu lemn? Așa că domnul primar a plecat în vacanță, la un pension gratuit. Adică, dotat cu gratii.

Pentru locul lăsat vacant s-au făcut, de urgență, alegeri, alegeri care au fost câștigate, așa cum era firesc, de cel mai cinstit, cel mai mărinimos, cel mai mlăștinios dintre mlăștinoși: „nerușinatul“ domn Flatulescu, emanația naturală a acestei societăți fecaliforme.

Într-una din zile, Pierrot a luat copiii din comună într-o excursie extrem de ciudată. Ciudată ca și el. Au plecat dimineața devreme, ca să poată ajunge departe, dar nu a fost nevoie să meargă prea mult. Însă, acolo unde au ajuns copiii nu au văzut nimic, afară de o groapă imensă, atât de imensă (dacă-mi permite Academia să scriu astfel), atât de imensă, ziceam, încât copiii nu-i vedeau nici fundul, nici marginea din partea opusă. În groapă nu era decât un pustițu întins și copiii l-au întrebat pe Pierrot:

- De ce ne-ai adus aici, Pierrot?
- Ca să vedeți și să învățați.
- Dar noi nu vedem nimic. Groapa aceasta imensă e goală, au răspuns copiii mirați.
- Groapa aceasta imensă e plină de învățăminte, a spus, la rândul lui, Pierrot și a întrebat mai departe:
 - Ce credeți voi că a fost aici?
 - O exploatare minieră, a răspuns un copil.
 - Nu, a răspuns Pierrot.
 - Aici a căzut un meteorit uriaș, a fost de părere un alt copil din comună.
 - Nu, a răspuns Pierrot din nou.

– Atunci spune-ne tu ce a fost, au cerut într-un glas copiii de mlăștinoși.

– Aici a fost, odată, de mult, o mare. O mare adevărată, cu plante marine, cu pești, cu meduze, cu scoici, cu tot ce traiește în apă.

– Și...? au devenit curioși copiii.

– Și marea aceasta era, ca toate mările din lume, adică ziua oamenii se scăldau, pescuiau, navigau, iar noaptea, pe malurile ei veneau îndrăgostiții să se sărute sub clar de lună și să recite versuri.

– Și...? au întrebat iar copiii, deoarece Pierrot avu o pauză ciudată, de parcă se oprise să plângă.

– Când marea era la apogeul frumuseții ei, când pescarii, navigatorii și îndrăgostiții erau cât se poate de fericiți, în mare a apărut un pește ciudat.

– Ciudat?! De ce era ciudat? s-au mirat copiii, iar Pierrot, nu se știe de ce, făcu o pauză caraghioasă în care părea că plânge.

– Era ciudat, pentru că el bea apa, apa în care înotau ceilalți pești, meduzele, scoicile și tot ce trăiește în apă. Apa în care se scăldau oamenii, pescuiau pescarii, navigau navigatorii, apa pe malurile căreia se sărutau îndrăgostiții și recitau versuri de dragoste.

– Și ce-i cu asta? au întrebat copiii de mlăștinoși.

– Peștele ăsta nu era numai ciudat, dar mai era și lacom.

– Și?! au întrebat copiii care tot nu înțelegeau nimic.

– Până la urmă, peștele a băut toată apa din mare.

– Bravo lui că a fost în stare, au răspuns copiii admirativ.

– Dar toate viețuitoarele din mare au murit fără apă.

Pescarii au rămas fără hrană, navigatorii fără slujbă și îndrăgostiții fără decorul lor preferat.

– Și peștele cel lacom? au întrebat copiii îngrijorați.

– Bineînțeles că peștele cel lacom a murit și el, a spus Pierrot, apăsând pe cuvinte.

– Vai! Vai! au oftat copiii și s-au întors acasă, îngrozitor de triști.

III

Domnul Flatulescu era adult într-așa un hal, încât puteai să juri că nu a fost niciodată copil. Dar noi știm că a fost. A fost acel copil minunat care îi pedepsea pe răii ce-și permiteau să folosească praștia în scopuri criminale; a fost acel copil deosebit care n-a avut niciodată probleme cu școala, ci, dimpotrivă, școala a avut probleme cu el; a fost, apoi, tânărul acela mărinimos care-i ajuta pe copiii fără bătrâni și pe bătrânii fără copii, așa că nu a fost greu deloc ca lumea să-l voteze primar.

Funcția era absolut meritată, era încoronarea aleselor lui calități, dar, din păcate, un nor întins și întunecat umbrea autostrada care se deschidea înaintea acestui erou. Pe linie de partid, primarul Flatulescu nu însemna mare lucru. Inacceptabil!

Așa că, paralel cu instalarea în scaunul de primar, domnul Flatulescu începu a lucra la fundația unei cariere fără egal.

În ziua succesului său electoral, Flaty (pentru amici) a fost cutremurat de un fior astral inefabil. Deși el nu știa ce

înseamna „inefabil“, a fost totuși cutremurat de fiori și, drept urmare, a început a scrie ceva extrem de ciudat:

*S-au copt cireșele de mai,
Iar eu visez să merg la schi,
Iubita mea cu păr bălai,
Sau maroniu, sau cum o fi.*

Indecizia asupra culorii părului muzei venea de la faptul că ea, Nuțișor Centură (ea era muza), avea, într-adevăr, o frumoasă podoabă capilară bălaie, dar părul din alte părți ale corpului ei era maro-căcăniu. La părul de la sub braț mă refer, ca să nu se iște discuții, deoarece, pentru distinsa ei calitate de muză și alte calități, desigur, ea, Nuțișor Centură, a fost aleasă vice-primar. Ori „sub-primar“, cum îi spuneau mlăștinoșii.

Întâmplător sau nu, în aceeași zi, mlăștinoșii, ca o turmă gregară, au fost cutremurați de același fior inefabil și, chiar dacă nici ei nu știau ce înseamnă „inefabil“, au fost cutremurați de fior, oprindu-se o clipă să-l caute – cu disperare – pe Dumnezeu, iar Dumnezeu a stat o clipă să-i caute – cu disperare – pe mlăștinoși.

Cu siguranță că i-a găsit și, furios, a cutremurat pământul, atât de tare l-a cutremurat, încât o falie uriașă a împărțit comuna în două.

Inevitabil, i-a împărțit și pe locuitori în mlăștinoșii de jos și mlăștinoșii de și mai de jos. Dar, fără să conteze ce

fel de mlăștinoși erau, aceștia au prins a alerga pe ulițe ca șobolanii la naufragiu, țipând cu toată puterea din ambii plămâni, mai puțin polițaiul care era operat și nu avea decât un singur plămân.

Cel mai tare dintre toți urla nefericitul care a închis policlinica din comună, rămânând ca tăntălăul, sigilat înăuntru. Țipa cel mare tare, dar cel mai degeaba (dacă-mi permite Academia să spun „cel mai degeaba“).

După cutremur, viața a reintrat în normal. Mă rog, normal e un fel de a spune, astfel că Nuțișor Centură s-a instalat sub-primar și a început a face același lucru pe care l-a făcut și înainte. Adică nimic. Asta susțin invidioșii, cârcoțașii, nemernicii, pentru că ea, ea, Nuțișor Centură, toată viața a făcut umbră. Asta deducem din CV-ul ei: „Am colaborat cu soarele, zi de zi“. Nu a scris însă cu cine a colaborat noapte de noapte, pentru că noaptea e dedicată vieții conspirative, deci, peste o sută de ani o să apară o carte: „Viața conspirativă a doamnei Nuțișor Centură“. Cuvântul „doamnei“ nu este sigur că va ieși la tipar, pentru că are și el, tiparul, demnitatea lui.

Alături de eminenta blondă a primarului Flatulescu s-a mai instalat ca vice-primar o brunetică: Mimi Găletușă. S-a instalat cu dispensă de vârstă, deoarece era atât de minoră, încât nici nu știa să fure. Apoi, încet-încet, toate fetele care lucrau pe centură s-au instalat, alături de primar, în Consiliul Local, făcând, în felul acesta, ca Mlăștinoasa de Deal

să fie comuna cu cea mai multă dragoste pe cap de locuitor, dar nu mai multă ca varza.

Oricum, în comuna aceasta, prostia avea tradiții vechi, așa că nimeni nu a băgat de seamă ce se întâmpla la primărie. Nici măcar fetele care nu prea stăteau pe scaunul de consilier, deoarece ele erau învățate să stea pe pat.

Unii mai cârcoteau la o bere, cum că fetele nu se pricep la ceea ce li se cere să facă, dar domnul primar Flatulescu i-a liniștit la prima sa apariție publică, glăsuind:

– În primul rând, a spus el, nu li se cere nimic, pentru că asta este esența democrației: fiecare face ce vrea și nu ceea ce i se cere, iar, în al doilea rând, democrația, domnilor, ne dă dreptul să ne pricepem la orice dorim.

Cu vorbele acestea pline de miez, problema Consiliului Local a fost definitiv rezolvată, iar ședințele au mers regulat mai departe (am avut ezitări la folosirea cuvântului „regulat“, care putea fi interpretat și în maniera în care l-am gândit inițial). Fetele au mers atât de departe în transformarea lor politico-morală încât Ginuța Curdefier a început să poarte sutien și chiar să vină cu pulovere care să-i acopere gâtul (bă, dă-o-ncolo, și gâtul?!). Primarul a privit-o contrariat la una din ședințe, mormăindu-i în lobul urechii:

– Fă! Mâine vii fără sutien și cu decolteu adecvat.

– Bine, Flaty, răspunse Ginuța... (erau apropiați, chiar foarte apropiați, cel puțin o dată la șase-șapte zile) ...dar am intrat în politică, am terminat cu preacurvia pe veci.

– Asta s-o crezi tu! a continuat Flatulescu, mușcând-o încet de lobul la care mormăia supărat.

Numai că viața venea ca un val uriaș peste noul primar și el trebuia să lupte continuu, neobosit, neînfricat, nerușinat, pentru că-n fața lui stătea balaurul cu șapte capete al corupției.

Prima sa lovitură a fost năucitoare. A înființat Comisia Locală pentru Eradicarea Corupției Cosmice. A fost numită „cosmică“ pentru că ea putea să urmărească pe cei corupți, pe orice planetă. Scopul acestei comisii era să depisteze șarlatanii mărunți, să facă mare vâlvă în jurul lor și să îngroape marile afaceri de corupție care-l interesau direct pe domnul primar. Neînfricatul Flatulescu nu avea însă încredere în membrii acestei comisii. Puteau greși, puteau fi neatenți, puteau fi corupți – ferească sfântul –, așa că neobositul erou a înființat Supracomisia Locală pentru Eradicarea Corupției Universale, scopul acesteia fiind acela de a veghea asupra primei comisii. Veghea are însă unele riscuri. Ar putea crea, spre exemplu, unele scandaluri jenante, drept pentru care cea de-a treia comisie avea menirea de a iniția anchete care să mușamalizeze aceste scandaluri. În sfârșit, spiritul genialului om politic a născut (după ce s-a scremut) o ultimă comisie de control asupra activității anticorupție. În fruntea acestei comisii a fost numit însuși Marele Flatulescu, reușind astfel să eradicheze darea și luarea de mită, după modelul circulației apei în natură.

Dar, prins în focul acestor încrâncenate lupte, Flatulescu n-a uitat niciodată țelul suprem: LIDER POLITIC INCONTESTABIL.

În timpul acesta, în fiecare noapte, trei-patru tiruri pline cu pământ ieșeau prin poarta aceea uriașă de lemn și se îndreptau către mare. Dracu' știa de ce, dracu' știa unde, ori pentru cine. Dracu' și încă două-trei persoane apropiate lui, desigur.

IV

Mlăștinoșii, atât cei de jos, cât și cei de și mai de jos, sunt oameni practici. Odată rezolvată problema Dragostei și problema Luminii, oamenii aceștia au prins a funcționa după dictonul *Nihil sine money*. Asta pentru că limba latină, fiind o limbă moartă, nu mai reacționează la mutilări. Cu toate acestea, li se întâmpla să se încurce în sentimente, drept pentru care ele, sentimentele, erau deversate rapid într-o vale din afara comunei, un loc arid numit Valea Dorului sau Valea lui Doru, cum susțin mlăștinoșii că este gramatical corect (vedeți? o limbă vie reacționează).

Locul acesta, uscat de când se știe, a prins încet-încet a fi inundat cu apă limpede și caldă, cristal curat, în care cerul se uita ca-n oglindă.

Praful murdar s-a transformat și el, încet-încet, în nămol, iar din acest nămol au prins a crește nuferi imenși, orbitor de albi. Când nuferii s-au deschis, sătenii au văzut cu spaimă, în interiorul lor, bebeluși aidoma florilor: orbitor de albi, cu ochii albaștri ca cerul senin, cu plânsul cristalin ca lacul pe care pluteau și, parcă-parcă, cu muguri de aripi

pe omoplați. O vreme, copiii au fost crescuți de către flori, apoi s-au dus în sat, unde n-au rezistat cine știe ce.

Unul din ei și-a construit o casă din pământ și nuiele, cu ferestre din bucăți de cer, ușa din raze de soare, ziua, și din raze de lună, noaptea. Casa este înconjurată de o curte mare, fără poartă, cu deschidere direct către cer, la fel ca speranța. Oamenii l-au botezat Petre Nebunul, fiindcă li s-a părut lor că este, dar el și-a spus Pierrot, pentru că s-a înfrățit cu un personaj din literatura universală. Acolo, în literatura universală, Pierrot a învățat că omul rău este veșnic nefericit, că cel ce iubește minciuna, în minciună trăiește, și că trebuie să-i iubească și pe cei care-l urăsc.

Fratele său, care s-a adaptat perfect în comună, a învățat un singur lucru, unul, da' bun: nesimțirea nu este o virtute, dar poate fi un avantaj. A observat, de asemenea, că adevărul este doar o opțiune care nu satisface niciodată pe mincinos, umilința este certată cu orgoliul omului mândru, puritatea nu va plăcea niciodată coruptului, iubirea dezinteresată va dezgusta pe cel egoist și așa mai departe. Copilul ăsta nu s-a înfrățit cu nimeni, el a rămas Petre, așa cum îl numiseră oamenii din comună pe toți copiii din nuferi. Culoarea pielii sale a prins a se închide, tenul a prins a se înăspri, ochii a se feri să privească direct, așa că, la vârsta majoratului, a putut intra în politică, fără piedici. Originea florală crea în jurul său un aer de mister, iar misterul crea, la rândul lui, o oarecare teamă care, la rândul ei, impunea respect. Acest respect a fost secretul reușitei lui în politică.

Dar, înainte de a intra în politică, Petre l-a chemat pe fratele său Pierrot la o discuție de taină, în cimitirul comunei. O vreme s-au plimbat tăcuți printre cei plecați la ceruri, apoi cel ce intrase în rândul lumii a rupt tăcerea apăsătoare ce-i însoțea ca al treilea personaj.

– Spune-mi, Pierrot, ce vezi pe fiecare cruce, sub numele decedatului?

– Anul nașterii, apoi anul morții, răspuse Pierrot.

– Și între ele?

– Între ele...? O liniuță.

– Ei bine, spuse Petre, liniuța aceea este viața.

– Scurtă și fără noimă, remarcă Pierrot.

– Scurtă și fără noimă, Pierrot. Ai putea să-i dai o culoare, măcar.

Pierrot privi cerul. Întâmplarea făcu să apară pe cer un avion care lăsă în urma lui doua linii mari, albe.

– Privește cele două linii trasate pe cer. Sunt viața lui Vlaicu și viața lui Coandă.

– S-au dus! Întoarce-te spre oameni, Pierrot. Mlăștinenii sunt oameni dintr-o bucată.

– Dar nu din cea mai bună bucată, încercă să glumească Pierrot cu umorul acela sucit la care-ți vine mai curând să plângi, decât să râzi.

– Ce ai cu ei, Pierrot?

– Nimic! Sunt morți. Viața lor este, într-adevăr, liniuța aceea stupidă. Ei sunt morți de la data la care se nasc și-s pregătiți de mici pentru a nu trăi. Se duc la grădiniță și

învață poezia aceea cu cățelușul care, deși e prins cu rața'n gură, se jură că n-a furat-o el și cățelușul le este simpatic. La fel ca și Făt-Frumos care îi face pe toți, cu mușchii. Trec pe calculator și omoară oameni, iar după ce-i omoară pe toți, iau jocul de la capăt. Ce-nseamnă viața unui om pentru ei? Câteva puncte. Ce e valoare pentru ei? Violență și sex. Care sunt dorințele lor arzătoare, țelurile lor? Banii și puterea. Care e motorul lor principal? Lăcomia. Cine sunt cei ce reușesc într-o astfel de lume? Cei mincinoși, cei răi, cei lacomi, cei lași. Aceștia urcă în ierarhia socială și le decid tuturor destinul.

– Asta este lumea, Pierrot. Dar numai din căruță poți pune mâna pe hățuri.

– Nu, mulțumesc! Am lumea mea frumoasă, în interiorul meu. Liniuța aceea dintre anul nașterii și cel al morții înseamnă pentru mine un drum. La naștere, fiecare primește un sac gol, apoi pornește la drum și-ncepe să umple sacul cu tot ce consideră valoros. Marea majoritate adună bani, case, mașini, bijuterii, adică tot ce nu pot lua cu ei când li se termină liniuța. Deșertăciuni! Nu pot merge pe un astfel de drum, pentru că nu gândesc și nu simt ca ei. Drumul lor se termină prost. Lasă-mă să merg pe al meu, pentru că drumul meu a început în nuferi.

Fratele cel întreg la minte a oftat, l-a îmbrățișat pe cel nebun și a întrebat grijuliu:

– Te vei întoarce vreodată?

– Ar fi întoarcerea neplecatului, încercă să glumească Pierrot, cu umorul său idiot, la care-ți vine să plângi, nu să râzi.

V

– Țsta nu are mamă, nu are tată, se tânguia Flatulescu, referindu-se la marele său rival. Sertărașul lui Petre e gol, mai spunea Flatulescu speriat și nu se referea la originea lui botanică pe care tot nu o pricepea, ci la faptul că Petre ăsta nu proteja pe nimeni, nu ascundea nimic, nu încălca legea în niciun fel – nesimțitul dracu’ –, drept pentru care nu aveai de unde să-l apuci. Sertărașul lui este gol, repeta obsedat Flatulescu, spre disperarea lui Nuțișor, singura care se bucura de încrederea lui și se mai bucura de ceva, dar în taină.

Ca să aibă de unde-l apuca, Flatulescu vorbise cu agentul Guriță, paznicul ordinii în comună, polițai de când se știa, pentru că, fiind operat de plămâni, nu putea să muncească. Acesta aflase doar că era născut în Valea lui Doru, ca fiu al lui Stamina și Pistil, iar despre ăștia doi, nu aflase nimic.

Polițaiul Guriță nu era certat cu igiena. El își făcea câte o baie zilnic, iar sâmbata se și uda. Uneori! Locul în care se încurca omul legii era curățenia sufletească. Încercase el să se spele pe suflet, dar nu găsisse așa ceva nicăieri la

vedere și trase concluzia evidentă, că trebuie să fie ascuns undeva înăuntru, pe lângă ficat ori rinichi ori, Doamne fe-rește, lângă plămâni și i l-au scos din greșeală, la operația aceea cumplită. Dar, cum trăia destul de bine în continuare, nu-și complica existența cu această problemă. Numai că în dosarul lui Petre scria: omul este de o curățenie sufletească fără cusur. Polițaiul se gândi că Petre, nefiind operat de plămâni, poate să se spele pe suflet. Agentul formulă o notă informativă în sensul acesta, primarul o citi furios, apoi începu să urle:

– Băi, omul ăsta nu are mamă, nu are tată! Sertărașul lui Petre e gol, băga-mi-aș... dar se opri înaintea ca polițaiul să afle ce să-și bage și unde.

Flatulescu îl privi, se calmă brusc și îi explică lui Guriță care era ideea:

– Băga-mi-aș infractorii în pușcărie! Pricepi?

Pricepea mai greu pentru că era polițist, dar nu pricepea de ce, la vederea tirurilor care circulau noaptea, trebuia să se întoarcă cu spatele și să fluiere o romanță (doar melodia) până ce tirurile ieșeau din comună, pe poarta dinspre mare... Abia o lună mai târziu, când a fost avansat agent principal, cu o mărire considerabilă de salariu, a înțeles de ce era absolut necesar să fluiere o romanță (melodie și text) până când misterioasele vehicule ajungeau la o sută de kilometri de el. Și tot atunci a înțeles Guriță, cine e șefu' și ce zice legea: „Legea este ce zice șefu'“. Bineînțeles, în esență. Când domnu' comisar a fost blagoslovit cu doi

subalterni mai tăntălăi decât el, recunoștința care l-a potopit atât de năvalnic l-a făcut să se încline până la pământ în fața domnului Flatulescu și înclinat a rămas până la adânci bătrâneți.

Atunci s-a întâmplat ca marelui rival al domnului Flatulescu (și al său, bineînțeles) să i se fure bicicleta, făcându-l, în felul acesta, să ceară sprijinul poliției din comună.

– Să trăiți, domnu' Petre! strigă bucuros polițaiul când își văzu „clientul“ intrând în curtea plină de bălării a postului său. Cu ce vă pot fi de folos?

– Mi s-a furat bicicleta, răspunse Petre, simplu. Enevant de simplu.

– Aha! deveni Guriță brusc profesionist. Cum arăta bicicleta?

– Păi, cum să arate? Normal. O bicicletă ca oricare alta, neagră, șaua cam roasă...

– Cu cadru?

– Cu cadru.

– Și farul?

– Nu avea far.

– Cum adică, nu avea far!? se miră Guriță, străduindu-se să ascundă mugurașul de bucurie ce-i încolțise în suflet.

– Nu avea. Nu i-am pus.

– Îmi pare tare rău, domnu' Petre, dar va trebui să vă amendez pentru asta.

– Cum să mă amendezi!? Doar nu m-ai prins umblând noaptea fără lumină. Eu, noaptea, nici nu folosesc bicicleta.

– Bicicleta trebuie să fie dotată cu far, altfel e contravenție. Legea e lege!

– Guriță, dar eu am venit să reclam furtul bicicletei.

– Asta e altceva. Unde s-a întâmplat?

– Păi chiar în centru, la magazin.

– Curios!

– Am lăsat bicicleta rezemată de zid și am intrat să iau pâine.

– Curios!

– Ce-i curios, Guriță?

– Păi cum să fure cineva o bicicletă legată de zid?

– Păi nu era legată. Era rezemată, am zis.

– Cum rezemată?

– Sprijinită, să nu cadă jos.

– Adică, ați abandonat o bicicletă rezemată de zid?

– Nu am abandonat-o, am intrat doar câteva minute să-mi iau o pâine.

– Domnu' Petre, va rog să mă iertați, matale l-ați invitat pe hoț să o fure. Pot să spun că l-ați ajutat.

– Dar cine s-a gândit? Toată lumea știe că este a mea.

– Păi, trebuia să vă gândiți. Trebuia să aveți mare grijă. Matale aveți acum o bicicletă mai puțin și noi, comuna, ca să zic așa, un infractor în plus. Matale ați făcut să crească

infraționalitatea, ca să zic așa. Va trebui să vă fac și dosar penal pentru complicitate la furt.

– Guriță, tu ești nebun? Eu sunt victima unui furt.

– Matala, ca să zic așa, sunteți victima propriei neglijențe și, dacă mă mai faceți nebun, vă fac dosar și pentru ultraj la organ.

Petre se înroși brusc la față, strânse pumnii de parcă s-ar fi pregătit de atac, dar se întoarse brusc la nouăzeci de grade, țâșnind ca-mpins de uragan prin ușa pe care o trânti violent.

– Ultraj cu violență, urlă Guriță în urma lui, apoi se linse inestetice pe bot, rânjind cu toate cariile în soare.

Luă telefonul, formă cu grijă numărul, ferindu-se ca cineva să-l bage de seamă și când i se răspunse, vorbi mios, bombându-și pieptul (plin de păr pe sub cămașa căscată peste burtă).

– Trăiți! L-am ars! O contravenție și un dosar penal pentru complicitate la furt... Mulțumesc... Trăiți!... Da' peste două-trei zile să îmi trimiteți bicicleta la post, să vadă omu' că mă ocup... Trăiți!

VI

Ploua. Închis în camera din spate a primăriei, Flatulescu privea pierdut un tablou prăfuit. Un caraghios apus de soare pe o mare verzulie, cu valuri leneșe și reci, ca uitarea. Primarul își rătăcise privirea în valurile acelea ce îi păreau că seamănă cu multe, multe funduri, unul lângă altul și chiar i se păru că fundurile se mișcă încet, sugerând că fac un lucru al dracului de plăcut.

– Mamă, mamă, ce plăcut ar fi să mă-nec puținel pe-acolo, să fie și curul meu un val ca acelea, gândi Flatulescu râzând ca un prost, pentru că el, fiind întâiul gospodar al comunei, își putea permite să fie și prost.

Strângea la piept un dosărel portocaliu și murdar, de parcă dosărelul acela era iubirea vieții lui, iubire pentru care voia să se arunce în valuri. Se întâmplă însă ca râsul acela vulgar să spulbere vraja creată de peisaj, iar melancolia blegoasă în care primarul căzuse, să se spulbere-n vânt. Asta nu l-a împiedicat să mai râdă încă o dată. Un râs idiot, grobian, sălbatic, râs care suna ca o chemare pentru femelele din specia lui.

– Sertărașul lui Petre nu mai e gol. Ho! Ho! Ho! O contravenție și un dosar penal pentru complicitate la furt. Ho! Ho! Ho! Apoi se îndreptă către un dulap uriaș ce se-ntindea pe un întreg perete. Peretele opus tabloului cu marea. Dulapul avea sertar lângă sertar, sertar peste sertar și, pe fiecare dintre ele, o etichetă, iar fiecare etichetă avea scris pe ea un nume cunoscut, fără-ndoială, primarului Flatulescu. Deschise atent sertărașul cu eticheta pe care scria mare: Petre. Apoi, cu mare grijă, puse în el, dosarul acela portocaliu și murdar, repetând fericit: „O contravenție și un dosar penal pentru complicitate la furt. Ho! Ho! Ho!“

Mulțumit, a început a verifica celelalte sertare, pentru ca, nu cumva, cineva, cândva, să fi sustras vreun dosărel portocaliu și murdar. Când a ajuns la sertărașul „Guriță“, Flatulescu auzi un zgomot neașteptat la intrare, așa că, întrerupându-și inspecția comorii, închise agitat, stinse lumina și se precipită spre camera din față, gata de luptă. Surpriză! Doi sâni mari, rotunzi, deasupra a două pulpe lungi, pline, cărau un zâmbet ațățător. Restul era în ceață, dar el o recunoscuse imediat. Era ea, ea, Nuțișor Centură. Îi auzise râsul. Chemarea lui irezistibilă o aduse prin ploaie, așa că ea, ea, Nuțișor Centură, despletită și udă, stătea în fața lui, pregătită. Flaty (pentru apropiați) mârâi printre dinți, își îngustă ochii deja înguști, desfăcu larg brațele lui puternice și urmă chemarea naturii. Bluza lui Nuțișor decolă spre tavan, dar prinse a se-ntoarce către podea, plutind ușor ca o parașută. Fusta ei zbură spre tavan, dar

prinse a se-ntoarce către podea, plutind ușor ca o parașută. Nuțișor zbură spre plafon, dar se opri și se întoarse către sofa, plutind ușor ca o parașută, dăruindu-se toată. Flaty o strânse la piept ca pe dosărelul portocaliu și murdar, apoi, dezlănțuit, o pătrunse până la ADN, posedând-o cu primărie cu tot. Femeia gema, iar gemetele ei se despleteau prin ploaia maruntă, reîmpletindu-se cu gemetele nenorocitului de inspector care pusese sigilii pe fosta policlinică din comună și rămăsese închis înăuntru. Gemete de plăcere și gemete de durere, sintetizând însăși viața, însoțeau către „ieșirea la mare“ două tiruri mari, pline cu pământ. Roțile lor uriașe se bălăceau în noroiul care inunda comuna la fiecare ploaie. Însă, de data asta, noroiul era amestecat cu ceea ce fosele septice lăsaseră să le scape, în urmă, misterioaselor furturi nocturne de sol. Mirosul aferent odoriza atmosfera de parcă Mlăștinoasa de Deal era o uriașă fosă septică.

Cu toate acestea, sus, în curtea lui Pierrot, în lumina unui foc de tabără uriaș, copiii mlăștinoșilor ascultau o poveste ciudată, ca toate poveștile lui Pierrot. Aici nu ploua, nu mirosea urât, nu se cutremura pământul, pentru că această curte ciudată, așa cum spuneam, era înfrățită cu literatura universală.

– A fost odată, ca niciodată, spunea nebunul, căci, dacă nu ar fi fost nici să vă povestesc nu ar fi avut rost, a fost o gospodină care avea o familie numeroasă. Pentru familia ei numeroasă, femeia trebuia să trudească din greu. Într-o

zi, se pregătea gospodina să coacă o pâine pentru familia ei, drept pentru care, pe o măsuță așezată în curte, gospodina a răsturnat un săculeț de făină, dar, în momentul imediat următor, o pală de vânt împrăștie făina prin curte. În ziua aceea, gospodina nu mai avu pâine pentru familia ei.

A doua zi, gospodina s-a pregătit și, imediat ce a răsturnat făina pe masă, a turnat peste ea o cană cu apă și a început să frământa. Ca prin miracol, se formă o pastă solidă. Pala de vânt prinse a bate din nou, dar, de data aceasta, făina nu se mai împrăștie, ci formă o cocă sub degetele femeii, iar gospodina avu în ziua aceea pâine pentru familia ei.

– Ce dracu' e cu povestea asta stupidă, Pierrot? întreabă ră copiii.

– Vedeți? le răspunse Pierrot. Noi, oamenii, suntem precum făina, ura este ca pala de vânt, iar dragostea este ca apa.

– Mare idiot ești, Pierrot! începură copiii să râdă. Asta înseamnă că, dacă noi ne iubim, ne manâncă o gospodină împreună cu familia ei. Apoi, plecară tot râzând, către fosa lor septică uriașă, hotărâți să nu se mai întoarcă niciodată în curtea asta înfrățită cu literatura universală.

A doua zi, dimineața, primarul Flatulescu se duse întâi și-ntâi, ca de obicei, la dulapul cu sertărașe. Prinse a cerceta atent dacă toate dosarele portocalii și murdare erau la locul lor, sub eticheta care le făcea mai ușor de găsit. Cercetă în special dosarul cel jerpelit a lui Nicu Noroi, zis

Bulău, pentru că era extraordinar de nevinovat. În ultima vreme, își cam băgase nasul în traseul tirurilor încărcate cu pământ comunal și devenise puțin cam sâcâitor. Apoi, se uită la dosarul cel nou, dosarul lui Petre. După aceea, se uită la dosarul lui Haralambie Pălămidă care lansase, în ceea ce mai rămăsese din Mlăștinoasa de Deal, ideea că, la alegerea lui ca primar, se trișase. Apoi, se uită la dosarul lui Petre. După aceea, răsfoi dosarul slinos al lui Gicu Velicu, zis Palton (nu se știe de ce) care susținea că una dintre domnișoarele Flatulescu ocupa fraudulos funcția de consilier comunal, deoarece nu lucrase nicio zi pe centură sau, cel puțin, nu fusese văzută. Apoi, răsfoi dosarul lui Petre. Și tot așa, până când îl văzu pe acesta trecând liniștit prin fața primăriei, îndreptându-se către locul în care fusese cândva o pădure. Pădure pe care încerca inutil, zi de zi, să o readucă la viață. Aștepta să ia puțină distanță, apoi se duse glonț către locuința în care Petre se instalase la venirea în sat.

Cucoana Marioara, o femeie plină de calități și de negi, se arătă extrem de mirată să-l vadă în poarta lor pe primar. Petrică, soțul ei, nu era cu primarul nici dușman, nici prieten. Erau colegi de partid și atât.

Primarul Flatulescu îi zise politicoș, „săru’ mâna“, dar nu i-o sărută, pentru că el, el, Flatulescu, nu făcea niciodată ce zicea că face. Îi zâmbi apoi cu toți dinții lui nespălați și îi înfipse sub nas un uriaș buchet de flori, mici și galbene, ca gutuia. Cucoana Marioara intră în stare de șoc.

– Saru' mâna, zise din nou Flatulescu, dar tot nu i-o sărută, pentru că era consecvent. Ce mai faceți, cucoană? Mă bucur să vă văd. Ce face domnu' Petre? Este acasă?

– Nu! răspunse cucoana Marioara, deși era în stare de șoc.

– Nu!?! se miră sincer Flatulescu, de parcă nu-l văzuse plecând. Aveam ceva sa-i spun, da', dacă nu-i acasă, vin mâine. Nu-i spuneți, vreau să-i fac o surpriză. Săru' mâna, cucoană Marioara, mai zise Flatulescu, dar nu i-o sărută, din rațiuni de stat.

Apoi plecă și o lăsă pe biata femeie în stare de șoc. La primărie îl aștepta Guriță, extrem de agitat și transpirat ca de-obicei.

– Trăiți! L-am prins pe Gicu Velicu, intră Guriță direct în subiect.

– Și?

– Am aflat de ce i se zice Palton.

– De ce?

– Pentru că n-a avut așa ceva niciodată și își dorește unul.

– Fă-i-l din scânduri, scrâșni Flatulescu din carii, nervos că n-avusese curajul să facă un pas înainte cu nevasta lui Petre. Apoi lovi puternic în masa din lemn românesc, taiat cu fierăstrăul din oțel nemțesc, transportat cu camion suedez, alimentat cu petrol arab, prelucrat în rafinării franțuzești și condus de un șofer turc stabilit în Olanda. Asta ca drept dovadă că, Mlăștinoasa de Deal, cu toate păcatele ei,

era situată în Europa. Sau, mă rog, avea legături cu ea. Pătruns de aceasta nobilă sorginte, primarul se liniști brusc, zâmbi, fluieră două măsuri dintr-o simfonie bizară și grăi cu aer savant:

– Guriță, dacă nu mă-nșel, asta a intrat cu jumătate de metru în pământul vecinului său?

– Da! A intrat, să trăiți!

– Are, în consecință, dosar penal.

– Penal, să trăiți!

– Ori se dezice public de aberațiile alea despre fetița mea, ori îl bagi la pârnaie, în baza acestui dosar.

– Dosar, să trăiți! Da' nu se poate fără ordin de la instanță.

– Și ce mă, Guriță, instanța n-are, la rândul ei, un dosar penal?

– Penal, să trăiți! Are.

– Vezi, mă? Tot eu trebuie să te-nvăț meserie.

VII

Stan Pipernicitu, un băiețel de numai șapte ani, stătea nătâng în fața bisericii din comună și își schimba prosteste greutatea, de pe piciorul drept pe piciorul stâng, apoi, de pe piciorul stâng pe cel drept, repetând în fiecare secundă această mișcare, fără să înainteze un pas. Să intre...? Să nu intre...? Într-un târziu, își strânse pumnii mici, concluzionând bărbătește: „La urma urmei, Dumnezeu mă aude și de-aici“. După o secundă, reluă:

– Dragă Dumnezeule, pariez că ți-este cam greu să iubești toată omenirea asta atât de multă. La mine acasă sunt numai patru oameni și nu reușesc niciodată să-i iubesc chiar pe toți. Apropo, poate că Abel și Cain nu s-ar fi omorât între ei dacă fiecare ar fi avut camera lui. La mine și la fratele meu asta a ajutat. A! Așa, pentru că tot veni vorba, te rog mult, să-l trimiți pe Daniel Cotârcă în altă tabără, anul ăsta.

Deversarea sentimentelor în Valea lui Doru, începuse a produce efect.

Nu pentru toți. Fata lui Petre, poate și din cauza originii ei florale, simțea ceva ciudat pentru băiatul cel mare al lui

Cotârcă. Priviți din afară,ăștia erau doi ciudați, pentru că, evident, le plăcea să sufere împreună. Dar el, băiatul, dorea cu disperare să aibă un umăr de oțel pe care ea să se sprijine cu nădejde și unul de catifea, pe care ea să plângă. În schimb, Ana, fata lui Petre, voia ca el să plângă în poala ei, fără să-i fie rușine. Niciunuia dintre ei nu-i era însă teamă să lase garda jos în fața partenerului său.

Asta era o dovadă a faptului că deversarea sentimentelor în Valea Dorului nu avusese ca efect crearea unui vid emoțional în comună, ci doar ciudata apariție a unor sărmani schilози emoționali, inconștienți de infinitatea lor, în timp ce, rânjind, Singurătatea stătea picior peste picior, în mijlocul mulțimii.

Evident, viața mlăștinoșilor devenea, în felul acesta, mult mai ușoară, deoarece, în timp ce dragostea trebuie învățată, ura n-are nevoie de un manual de instrucțiuni pentru uz.

În plus, dragostea (ca sentiment) nu se vinde pe bani. Drept consecință, cel plin de dragoste nu este și plin de bani, deci nu este puternic pentru că banul este măsura tuturor lucrurilor.

Cotârcă, bătrânul Cotârcă, știa să facă bani, mulți bani. Era dresorul lor cel mai îndemânat în zonă, numai că zona era îngustă pentru talentul său și banii prea puțini. Atunci a auzit el că, în America, când tragi aer în piept, îți intră bani în gură, iar el, având plămâni puternici, s-a hotărât să se ducă să respire acolo.

A pus întreaga lui agoniseală într-o desagă și a plecat fericit. Pe lângă desagă, mai luă cu el nevasta și întâiul copil.

Întreaga zi, Cotârcă se contrazise cu drumul: el mergea înainte, drumul mergea înapoi. Spre seară, însă când lumina era la crepuscul, drumul începu să meargă și el înainte, permițându-și chiar să-l întrecă.

– Nu mai avem combustibil, zise înciudat călătorul, apoi, pe neașteptate, apăru în față un indicator cam ciudat: „Puteți intra în stația de alimentare, nu ne pasă!“, iar stația de alimentare apăru imediat. Părea a fi pustie, luminată mai mult de luna, care se pregătea să răsară și de soarele, care se pregătea să apună. Cotârcă se pregătea să facă un plin. Știa foarte bine cum se face o treabă ca asta, așa că nu aștepta ajutor. La sfârșit însă trebui să plătească, dar nu avea cui. Privi mirat de jur împrejur. Pustiu, liniște și... își frecă ochii, își scutură capul, își încordă privirea... Da! Nici un obiect nu avea umbră. În schimb, în mijlocul stației trona o umbră mare și rece. Când bietul Cotârcă își fixă, îngrozit, ochii pe ea, pata începu să se miște desfăcându-se în bucăți care alunecau pe asfalt, căpătau forme stranii și se fixau la baza câte unui obiect, astfel că peisajul intra, oarecum, în normal. Fiecare obiect avea o umbră. Imediat, lucrurile s-au aranjat și sonor. Cotârcă auzi pași, râsete, voci. De văzut nu vedea nici un om. Stația era animată numai sonor. Ca să nu facă el notă discordantă, Cotârcă se

îndreptă către mașină, cu vădită intenție de a o lua la sănătoasa cât mai repede cu putință.

– Totul se plătește, Cotârcă! tună un glas venit de nicăieri.

Cotârcă privi din nou, în jur, dar nu văzu pe nimeni nici de această dată.

„Probabil e conștiința mea“, gândi omul. Socoti cât face benzina, scoase ceva bănuți din desagă și rămase cu banii în mână și cu mâna întinsă în față.

– Pe toți, Cotârcă! tună vocea misterioasă.

– Ești nebun! Nu-ți mai dau nimic! Dar n-apucă să termine de vorbit, că un glonte venit de aiurea, îi trecu pe lângă ureche.

Măi, să fie! Zise călătorul speriat. Scoase din desagă un pumn de bancnote și le puse în mijlocul stației de benzină, acolo unde, mai devreme, fuseseră umbrele adunate.

– Pe toți! răcni vocea, urmată de șuierul unui glonte, venit de nu știu unde spre nicăieri, cu trecere la doi centimetri de urechea debitorului înlemnit.

– Măi, să fie! zise Cotârcă, transpirat ca la sauna comunală. Apoi își puse desaga cu totul, în centrul stației pustii, se retrase încet, cu spatele către mașină, urcă, apoi demară aproape zburând, până când pe partea dreaptă a drumului, slab luminată, apărură o clădire ciudată pe care scria cu litere de-o șchioapă, ca să vadă și orbii: POLIȚIA.

Opri, intră timorat, dar rămase statuie în ușă. Pustiu! Umbrele se mișcau, independent, de obiecte, netulburate

de prezența unui strain. Râsete, voci... sonor, totul era o.k. În clădire, însă, nu se vedea nici un om. În fața lui, scria cu aceleași litere de-o șchioapă, scria să vadă și orbii: „Noi v-am avertizat! Ați intrat în stația de alimentare, nu ne pasă!”

Cotârcă se retrase încet, temându-se să nu deranjeze ceva. Urcă în mașină, porni încet, apoi mormăi către familia lui:

– Am fost jefuiți prin calculator! Clar, nu?

Au oprit la întâiul motel. Cotârcă era conștient că trebuie să frâneze, dar, mai departe, nu știa ce să facă. Întâmplător, patronul motelului avea mare nevoie de personal, așa că domnul Cotârcă, doamna Cotârcă și juniorul au fost angajați la motelul ce le ieșise providențial, în cale.

Aveau acoperiș, aveau mâncare, puneau un bănuț la ciorap, dar America rămânea o himeră. Ziua și-o petreceau muncind fiecare pe unde îl trimitea jupânul, iar seara, când se-ntâlneau, camera aceea strâmtă și rece în care locuiau, li se părea un palat de cleștar. Erau în siguranță pentru că erau împreună, uitau de oboseala pentru că erau împreună, erau fericiți pentru că erau împreună, visau și sperau pentru că erau împreună.

Într-o seară, inima lui Cotârcă fu străbătută de un fior de groază. Toată ființa lui se cutremură, lovită de un fulger de gheață. Ce s-ar fi întâmplat dacă în stația de benzină i-ar fi lăsat toți banii și i-ar fi luat nevasta și copilul, în schimb? Murea! Banii îi face el din nou, dar familia lui...?

Atunci a înțeles Cotârcă cel mai simplu lucru posibil: „Fericirea vine de la oameni, nu de la bani“. A hotărât să se întoarcă acasă și, ca să fie mai bogat, a mai făcut un copil.

Fiul cel mare a învățat aceeași lecție ca și tatăl său, astfel că inima lui se deschise atunci când întâlni o fată cu nuferii bunicii, nuferi crescuți din sentimentele lăsate de mlăștinoși, în Valea lui Doru.

Fata simți imediat că băiatul avea ceva din ceea ce moștenise ea de la bunicii paterni, lună plină încă era, cer cu stele încă era, vântul încă mai adia ușor, mângâind copacii, iarba era mătăsoasă, liniștea nopții, una cu liniștea întregului univers și uite așa, se puse de-o nuntă.

VIII

Atunci când vântul bate dinspre Pierrot, dinspre curtea lui înfrățită cu literatura universală, mai exact, miroase a copilărie. Toată comuna miroase a copilărie, iar mlăștinoșii sunt cuprinși de melancolie blegoasă. Se deplasează plutind, îți vorbesc frumos, aruncă gunoaiile în container și merg până acolo, că nu mai beau alcool toată ziua. Norocul mlăștinoșilor este că asta nu se-ntâmplă prea des. În dimineața aceea, totuși, s-a întâmplat.

Primarul Flatulescu a fost surprins la datorie, mințind directorul școlii că o să-l umple de fonduri. Când pala de vânt îl atinse ușor, Flatulescu înghiți trei cuvinte, cât p-aci să se înece și se opri din mințit.

– Stai să-ți arăt ceva, zise el foarte sobru, apoi fugi în camera lui secretă și se întoarse cu tabloul lui preferat, marea cu valuri în formă de cur.

– Îți place? întrebă curios primarul, deoarece directorul școlii era întâmplător, profesor de desen și pictor.

Acesta ezită o secundă, apoi dădu nehotărât din cap, că-i place.

– De ce sunt trist de câte ori îl privesc?

– Pentru că pictorul a privit marea și s-a-ntristat. Atunci el n-a pictat marea, ci propria lui tristețe iar tu, când privești, nu vezi marea, ci tristețea din sufletul unui pictor.

– Da' ce, bă, tristețea se ia ca gripa?

Vântul stătuse.

Prin geamul deschis, primarul văzu din nou cum Petre se-ndrepta spre locul pe care încerca să îl reîmpădurească.

– Bine, fă o cerere și o aprob, mai spuse el pentru că nu-l durea gura.

Apoi, fugi în grădină să rupă niște flori pentru soția lui Petre.

Cucoana Marioara îl privi consternată. Nu știa dacă florile galbene erau rupte din curtea primăriei, dar floarea cea roșie dintr-o margine a buchetului, era, cu siguranță, ruptă din fața porții ei.

– Petrică nu-i acasă? întrebă ipocrit Flatulescu, de parcă nu-l văzuse plecând.

– Ba este, da' doarme, răspunse cucoana Marioara, debordând de sinceritate. E chiar neapărată nevoie să îl trezesc?

– O, nu! o fi obosit...

– N-a dormit toată noaptea. I-a fost atât de rău, săracu'.

– Vai de mine! Ce are?

– Nu știu, dar a vărsat continuu, așa...

– Păcat! Voiam să-i spun de anchetă...

– Care anchetă?

– Aia de o face Guriță. Aia cu bicicleta!

– Și nu puteți să-mi spuneți mie, domnu' primar?

– O, nu! Voiam doar să-i spun să nu-și facă griji. Mă ocup eu să nu pățească nimic, doar știți cât de mult îl iubesc. Pentru mine e omu cel mai valoros din comună. Șeful meu pe linie de partid. Totul!

Plecă, mințind-o că-i sărută mâna, iar coana Marioara înțepeni buimacă, în poartă, în timp ce Flatulescu alerga la fel de buimac, spre locul de muncă al șefului său pe linie de partid. Se liniști când îl văzu acolo, săpând la gropi și cărând copaci.

Să fii tu sănătoasă, cucoană Marioară, zise Flatulescu în gând, bine că nu am eu halucinații la creier (pentru expresia „halucinații la creier“ am primit un protest din partea Academiei de Științe Medicale).

Cucoana Marioara, așa cum rămăsese stop cadru în poartă, cu mâna dreaptă, ridicată în semn de la revedere, părea statuia libertății, în varianta autohtonă, dar fără făclie și fără gardul acela, ciudat, de pe cap. Era o femeie din cale-afară de bună. Sufletul ei mare dădea pe din afară din trupul ei mare și el, dar mintea îi stătea lejer în craniul dimensionat modest, probabil în compensație cu trupul. Drept consecință, cucoana Marioara gândea cu sufletul, foarte des.

– Mai știi? Poate-i pasă, spuse femeia în gând, așezându-se pe băncuță, pentru că trupul ei obosise cărând un suflet atât de mare și un cap atât de greu.

– Poate-i pasă!

În ceea ce-l privește pe bietul Petre, cucoana Marioara nu mințise prea mult. În ultima vreme, soțul ei vărsa tot mai des și se văita că nu mai suportă mirosul venit de la hasnalele dezvelite din ce în ce mai mult de camioanele care noaptea plecau cu pământul comunei, prin poarta cu IEȘIRE LA MARE.

Mai nou, a început să dispară pământ din grădinile mlăștinenilor, fapt pentru care sătenii s-au dus să se plângă la agentul Guriță.

Acesta, deosebit de calm, îi liniștea de fiecare dată:

– Se cercetează, se anchetează, avem o lista de suspecți, în scurtă vreme totul se termină. Dormiți liniștiți, Guriță veghează! Apoi fluieră o romanță (melodie și text) până când reclamantul ajungea aproape de casă.

Primarul Flatulescu dădu o explicație mai savantă:

– Avem un cerc de suspecți, așa că ne învârtim în cerc. În curând se va face lumină.

Și, după șase, șapte ore, chiar se făcu lumină, pentru că Flatulescu spusese vorbele astea seara, la zece.

După ce dădu această explicație academică, Flatulescu a fost cuprins de o nevoie nebună să-și dezinfecteze gura cu țuică tare de prună, pentru că-i rămăseseră consoanele între dinți și-i forau în carii ca dracu’.

Drumul către casă i se păru mai mult lat, decât lung. Mergea înjurând. Cuvintele îi curgeau printre dinți ca niște bale împuroiate, însă odată ajunse în praful negru al străzii, se transformau în șerpi care îl urmau ca dresați.

Luna arunca raze roșii, născând umbre stranii lângă fiecare copac, dar fiecare umbră, odată născută, pornea către primar ca soldatul care se înrolează.

Vântul, deși ușor, plutea ca o amenințare venită de undeva, din adânc, interpretând o simfonie macabră, o simfonie care făcea ca frunzele să cadă, deși era vară, păsările să moară fără motiv, câmpul să înghețe, deși era cald.

O vrajă sinistră făcu și aerul să dispară. Atunci se înălță din pământ ceva ca o statuie colorată în galben murdar. Părea o femeie din aur tăvălit în noroi, o femeie cu forme pline, apetisante, excitante, ațățătoare. Părea zeița atracției carnale fluturându-și romantic pletele blond-cenușii în clarul roșu de lună.

– Nuți, regina mea! zbieră tulburat Flatulescu și, aruncându-se asupra-i, se prăbuși în nămolul urât mirositor al uliței principale.

Avusese halucinații la creier.

IX

Îmbrăcat civil, cu geacă, blugi și pantofi de sport, Guriță stătea înfipt în glodul uliței principale, în dreptul proprietății Cotârcă. Gardul era mai înalt decât el, așa că se înălță puținel, prinse în palme partea de sus a ulucii și, cu elan formidabil, sări până ce gardul îi veni cu marginea de sus sub barbă. În momentul acela holbă ochii îngrozitor de periculos, zvâcnind cu fruntea în față, de parcă avea pe cap o greutate pe care voia să o arunce în curte. Mai repetă figura de câteva ori, până când, o scândură din gard se răsuci cu jușul în sus, lovindu-l pe polițai drept în frunte.

Guriță căzu ca împușcat, fără să înțeleagă ce s-a întâmplat. Lovitura fu atât de puternică, încât agentul de poliție începu să gândească:

– Șeful m-a trimis, adică mi-a ordonat, să arunc o privire în curtea lui Cotârcă. Asta am și făcut. Ba chiar am aruncat mai multe, probabil că una dintre ele a ricoșat dintr-un pom, lovindu-mă cu putere în frunte.

Guriță avu apoi o zi îngrozitoare. Merse la șeful său și, absolut neinspirat, îi dădu raportul:

– Cotârcă tăia un porc cât dumneavoastră de mare. Lui Flatulescu îi căzu cam nasol, dar o înghiți ca atare.

– Se pregătește de nuntă, gândi edilul cu puțin efort. Acum e momentul.

– Și Nuțișor? întrebă cu teamă primarul.

Polițaiul tăcea cu privirea înfiptă în podea.

– Și domnișoara Centură, insistă Flatulescu, ridicând ușor tonul, de parcă polițaiul surzise subit.

– Păi...

– Păi... ce?

– Păi... domnișoara consilier nu știe să fluier române.

– Ce...?! zberă Flatulescu atât de tare, încât sărmanul polițai chiar era să surzească. Ce vrei să spui, Guriță? Ce vrei să spui, că eu nu prea pricep?

– Păi, dom' primar, mie mi-ați spus că atunci când văd camioanele cu pământ, să mă întorc cu spatele și, liniștit, să fluier o română, doar melodia, până când camioanele alea mari trec de poartă.

– Și? îl presă Flatulescu.

– Vă jur că eu fluier și melodia, și textul.

– Zi odată, că te pocnesc!

– Domnișoara consilier nu numai că nu fluieră melodia, dar nici măcar nu se-ntoarce cu spatele la camioane.

– Dar ce face, Guriță? insistă primarul, care făcea ca apa la o sută de grade.

– Le oprește, domn' șef. Le oprește și face semn la șofer să coboare.

- Reflex profesional! izbucni Flatulescu. Guriță, omoar-o!
- Nu pot, să trăiți.
- Omoar-o, am spus! Bine, spuse apoi edilul potolindu-se brusc, atunci arestez-o.
- Pentru ce, domn' șef?
- Pentru ce vrei tu, dobitocule! Nu contează.
- Nu pot...
- Da' să iei mită, poți?
- Asta, dom' primar, e ușor.
- Ușor da' ilegal, Guriță.
- Ilegal, să trăiți!
- O arestezi tu pe ea ori pun să te aresteze pe tine?
- Pe ea, să trăiți!
- Marș! ordonă primarul și Guriță bătu din tocurile pantofilor lui de sport, așa cum văzuse la ofițerii ai' mari din filme.
- Ia stai! ordonă Flatulescu puțin mai liniștit, cine urlă afară?
- Nefericitul închis în fosta policlinică, șefu'.
- Du-te, spune-i să tacă.
- Nu tace, dom' primar, că-i e frică de moarte.
- Spune-i că vin eu mâine, să-l scot.

X

Erau câteva lucruri pe care Flatulescu nu putea să le facă. Erau puține, dar erau importante. În momentul acela voia să împiedice dimineața să vină, însă dimineața venea sfidătoare, venea fără voia lui, venea dinspre curtea ciudatului de Pierrot, curte care îl chinuse toată noaptea, în vis. Deși era vară, vântul bătea ușor, copacii din curtea lui Pierrot se scuturau încet, împrăștiind în aer fulgi de zăpadă, iar zapada venea în sat acoperind totul, totul, cu o mirifică pătură albă, care mirosea a curat. Copiii ieșeau gălăgioși să se bucure de zăpadă. În schimb, camioanele cu pământ patinau, în timp ce Nuți se hârjonea cu șoferii. Primarul se trezi transpirat, dar transpirația lui mirosea a zăpadă proaspăt căzută. Alergă disperat la fereastră, privi insistent, apoi răsuflă ușurat. Peisajul gri-căcăniu arăta neschimbat. Domeniul lui Pierrot domina de pe deal comuna care fusese cândva la același nivel. Flatulescu scrâșni printre dinți:

– Cum dracu' vine aia să te înfrățești cu literatura universală? La urma urmei și pământul de sub curtea aia e bun. Apoi își aduse aminte de vis, își aduse aminte de Nuți...

– Nenorocita! Am lăsat-o să se ocupe de șpăgile mele. Băăă! Asta a scăpat fără sertăraș, nesimțita!

O sfâșietoare tristețe îl inundă pe edil:

– Nu mai poți avea încredere nici în tine! Tocmai acum! Cotârcă are al dracului de mulți bani. Dacă băiatul lui se căsătorește cu fata lui Petre, e de la sine înțeles că o să-l susțină financiar în alegeri. Și pregătirile de nuntă au început. Guriță vorbea de porc, apoi de vițel, bou' dracului!

În drumul către birou, Flatulescu văzu o mare de oameni adunați în centrul comunei, cu steaguri și pancarde, oameni care strigau ceva fără noimă.

– Ce vor ăștia, Guriță? întrebă Flatulescu intrând în primarie.

– Le este foame, șefu', răspunse abil polițaiul.

– Du-te, spune-le poftă bună din partea mea. Apoi o șterse pe ușa din spate, pentru că îl văzuse pe blândul Petre trecând spre viitoarea pădure.

O luă după el fără să-l scape din ochi. Încercă să iuțească pașii, dar noroiul acela ciudat îi îngreuna misiunea. Într-un târziu îl ajunse, îl prinse cu disperare de umăr ca să-l oprească, dar, profită de ocazie și, sprijinindu-se bine de Petre, încercă să tragă aer în piept. Brusc simți că stomacul i se întoarce pe dos. Norocul lui că era îmbibat cu alcool, altfel făcea infecție la plămâni. Totuși, obrajii pierduseră culoarea, iar ochii plecară spre înainte, ca ochii de melc.

Cel oprit se întoarse ușor, privindu-l mirat.

– Ce s-a întâmplat?!

– Petre, mă simt cam rău. Când termini aici, vino la Primărie. Avem ceva de vorbit.

După aceste cuvinte rostite cu greu, Flatulescu își eliberează consăteanul și rămase înfipt în fecalele acelea amestecate cu praf, încercând să nu se prăbușească în iad.

Dacă cineva l-ar fi urmărit mai atent, ar fi avut senzația că omul vrea să se înalțe la cer și ar fi putut să jure că s-a-ntrupat din nămolul acela ciudat, așa cum Afrodita s-a-ntrupat din spuma și valurile mării.

Cum Petre se depărta încet și nu putea să-l urmeze, strigă cu disperare spre el.

– Hei, prietene! Nu uita că-ți vreau binele. Chiar ți-l vreau! Apoi adăugă încet, pentru sine: ți-l vreau și ți-l iau! Ho! Ho! Ho!

În drumul spre coana Marioara culese grăbit câteva buruieni. Se înțepă în ele, le aruncă aiurea pe câmp, dotându-se, în schimb, cu două verze ciufulite ce răsăriseră, imprudent, prea aproape de gard. Nu contează de gardul cui crescuseră ele aproape, oricum, întreaga așezare îi era atât de îndatorată, încât își putea permite acolo tot ceea ce își dorea.

Pe coana Marioara nu o mai găsi în stare de șoc. Acum era în stare de orice, pentru că avusese timp să gândească, iar când o femeie are timp să gândească, se pune sigur de un război. Pentru acest motiv primarul se lovi ca Titanicul de un iceberg.

– Săru' mâna, distinsă doamnă, zise primarul și chiar se rezezi să-și țină cuvântul, numai că doamna distinsă ori ba, se sprijini cu palmele de șolduri, lăsându-l pe edil într-o poziție nefirească: ușor aplecat înainte, cu privirile în pământ și mâna întinsă către femeie, ca să primească palma la sărutat. Arăta ca un cerșetor. Făcu rapid o reverență cu grația unei foci, adăugând morocănos:

– Săru' mana și plecăciuni. Domnul Petre este acasă?

– Este! Da' doarme și nu vreau să-l scol.

– Nu e nevoie, nu e nevoie, cucoană Marioara. Chiar voiam să discut puțin cu matale fără să știe Petre.

– Despre? tună vocea de crivăț a Marioarei.

– Despre Petrică, bineînțeles, răspunse grețos de dulce primarul. Mă îngrijorează în ultima vreme. Pare bolnav. Umblă trist, absent, cu mers obosit și uite, altă dată, la ora asta, era la copaci, parcă nu e normal să doarmă atât.

– Se mai întâmplă, domnule Flatulescu, nu este cazul să vă îngrijorați. Uneori mai trece omul și pe lângă necaz.

– Pe lângă?!

– Ei, da, mai pe lângă – și vocea se înmuiase.

– Nu cred că-i supărat din cauza lui Guriță.

– O, nu, nu! Știe că e cinstit, n-are de ce să se teamă.

– Oricum, dacă pot să ajut cu ceva? insistă primarul, simțind că adie un vânt mai călduț.

– Mulțumesc, domnule Flatulescu, ne descurcăm.

– Totuși, sunteți înainte de nuntă, poate aveți nevoie de bani?

– Te-ai apucat de cămătărie, domnule primar? mormăi brusc femeia și Flatulescu simți din nou o mușcătură de crivăț.

– O, nu! stimată doamnă, eu vorbeam ca prieten.

– Nu mă-nnebuni!

– Sincer, sincer, cucoană Marioara.

– Ah! bineînțeles că sincer...

– Așa că... dacă este nevoie...

– Să-ți spun ceva..., dar strict între noi, că suntem prieteni și de aceeași parte a baricadei

– Desigur, desigur cucoană Marioara, se bucură Flatulescu, simțind că efortul lui începe să facă muguri.

– Pentru campania electorală și nuntă sunt bani. Mulți bani!

– De unde, cucoana Marioara, că doar...

– Un sac de bani.

– Glumești! E o figură de stil, nu-i așa?

– Ba nu glumesc deloc, chiar un sac.

– Ei... un săculeț...

– Ba un ditamai sacul, domnule primar, ca să fim siguri că nu rămânem în drum.

– Da' de unde dracu' atâta bănet?

– De la Cotârcă. Țsta vrea să aibă pile serioase, așa că investește în cuscrul lui cât cuprinde. Abia au dus băieții sacul în beci, atât era de greu.

– În beci?!?! simți primarul că se sufocă.

– Că doar n-o să-l ținem în curte?

– Bine, bine... da' ...?

– Da' ce?

– Păi, știi și eu? Mă gândeam că...

– Lasă, lasă, nu-ți mai obosi creierii de pe acum. Mulțumesc pentru varză.

De data asta edilul rămase în stare de șoc, îi mulțumise pentru varză, dar uitase s-o ia. Stătea cu varza în mână ca Hamlet cu țeasta lui Yorick și era atât de șocat, încât a început să gândească.

– Bă! Banii lu' ăștia mă face praf, praf și pulbere. Da' până la urmă – își făcu el curaj –, vorba cui a spus-o: dacă alegerile ar fi putut să schimbe ceva, erau de mult interzise.

XI

Nu cred că-i mare brânză să te-nfrățești cu literatura universală, gândea în continuare primarul, urcând tot mai greu. La urma urmei și lui Pierrot pot să-i fac un dosar. Adică Guriță poate să-i facă, nu eu. Apoi, sări peste gard mai ușor decât putea să gândească. Numai că nu-l găsi nicăieri pe nebun. Nu era nici în casă, nu era nici în curte și poate că, pur și simplu, nici nu era.

– Unde ești, dragul meu? întrebă Flatulescu, așa, ca să se afle în treabă.

Avea atâta zahăr în voce, încât o pisică aflată întâmplător mai aproape de el căzu răpusă de diabet.

– Dincolo de marginea lumii răsună o voce caldă și calmă.

Edilul înlemni, împietri, înțepeni, dracu' știe, dar spaima lui cea mare venea de la faptul că cineva (cine oare?) îi luase aerul de la gură. Când reuși să-și revină puțin, întrebă:

– Da' ce-i, mă, dincolo de marginea lumii?

– Dincolo de marginea lumii, într-un amurg nesfârșit, Destinul a răstignit pe cruci de foc poezii nebuni, după sfânta rânduială a bunului Dumnezeu, iar sfinții poartă printre

ruguri pasiunea în lesă, asmuțind-o, uneori lăsând-o să devoreze poezii fără speranță ori cu speranțe prea mari.

Acolo ard cele mai curate iubiri pe paturi de spini, aido-
ma coroanei pe care a purtat-o Iisus.

Dincolo de marginea lumii, într-un amurg nesfârșit se
încing cele mai cumplite beții de culoare și armonie sonoră...

– Bă, fac eu ce fac și tot la beții ajung, răsă fals Flatu-
lescu, da' ce faci tu când nu ești dincolo de marginea lumii?

– Întoarce-te cu spatele spre comună și privește în față,
acolo, între brazi. Vezi? Acolo s-a dezlipit o bucată de cer,
a căzut într-un gol de pădure, iar lumea îi spune ochi de
apă. Merg pe pontonul acela de lemn până aproape de mij-
locul apei ca să mă simt între cer și cer ca păsările sau no-
rii. În câteva secunde, prietenoasă, liniștea pădurii din jur
mă topește în ea. Sufletul meu se tolănește leneș ca mota-
nul pe sobă, iar toate întrebările mele dispar fără urmă.
Dacă vreau, pot să-not ori să zbor, dacă vreau, pot să tac
ori să cânt, dacă vreau..., dar cel mai mult îmi doresc să
exist, căci pentru a FI m-am născut.

Flatulescu întoarce capul și privi înapoi. O sută de metri
mai jos îl aștepta mașina lui „patru ori patru“, cu dublă
tracțiune, motor cu șase cilindri în V, farul cu xenon, tapi-
țerie din piele, bordul din mahon, ca mobila de acasă, căci
a trăit pentru A AVEA.

Brusc, în fața lui apăru o oglindă imensă, care-i luă pei-
sajul, oferindu-i în schimb o imagine mai frumoasă: pe el.
Fruntea extrem de lată dovedea că-i deștept, foarte, foarte

deștept. Maxilarul său inferior foarte proeminent dovedea că-i puternic. Poate cel mai puternic. Flatulescu zâmbi mândru foc și căzu în melancolie blegoasă.

Pierrot îl întrebă la fel de calm și de cald:

– Ești frumos?

– Oho! veni prompt răspunsul, dar tot atât de prompt apăru în spatele lui un chip cunoscut: Lică Piticu. Își aminti că-i luase pământul și, ca să nu „guițe“, îl băgase la zdup. Acolo, întâmplător o mierlise, dar el nu avea nicio vină. Când a aflat de moarte, nevasta lui, Ilinca, s-a dus cu mintea aiurea, iar copilașii lui aleargă și astăzi brambura prin sat, desculți și flămânzi.

Din cealaltă parte venea încet către el Titi a' lu' Dreptu, care intrase la închisoare pe baza mărturiilor lui mincinoase, mărturii pe care le depusese pentru că Dreptu râvnise la scaunul lui de primar.

Un disconfort uriaș se așeză în stomacul primarului Flatulescu, iar, după ce în peisaj apăru și copilul pe care îl lovise mortal cu mașina într-o seară, când se urcase băut la volan, disconfortul deveni chiar panică și durere.

– Ia dracului oglinda asta de aici! scrâșni edilul înfuriat.

– Asta nu e oglindă, este literatură, răspunse nebunul.

Flatulescu se reculese însă ușor. Rezistența era principala sa calitate, iar nesimțirea principalul suport.

– Bă! Tu știi de ce girafele au gâtul acela stupid? De nevoie! Făcu o pauză de efect, apoi începu să-i explice lui Pierrot pe-ndelete cum devine treaba cu selecția naturală.

– Bă, generații de generații au rezistat doar girafele cu gâtul mai lung pentru că s-au putut hrăni mai bine cu frunzele din copaci. Și uite-așa, după dracu' știe câte sute de ani, poate chiar mii de ani, ai ajuns tu, care stai cocoțat deasupra comunei, să ți se uite girafa pe geam. Bă! Așa și cu literatura asta a ta. Cine dracu' mai citește prostii? Rezistă doar scriitorii care se citesc, deci se cumpără, deci produc. Lasă-mă dracu'-n pace și dă ceva de băut dincoace de marginea lumii. Tu nu vezi, mă, că și spitalele care ar trebui să aibă grijă de sănătate, au mai multă grijă să aducă profit, chiar dacă bolnavii mor pe capete în saloane? Școlile aduc lumina în timpul liber pentru că, zi de zi, ceas de ceas, sunt obsedate de același profit. Nu vezi, mă, că și biserica e obsedată de bani? Doamne, iartă-mă! HO! HO! HO.

Brusc se lăsă o liniște de mormânt. Flatulescu avu senzația că e singur și că trebuie să plece neapărat.

– Da! mormăi suparat, de sub casa ăstuia n-o să plece pământ. Apoi o porni ușor spre mașină.

– Ce dracu' ruguri de foc vede ăsta? Sau ce este dincolo de marginea lumii?

– Imaginația poetului, idiotule, se auzi supărată vocea de tunet a lui Pierrot.

Primarul împietri cu cheia mașinii în mână. Se încordă, însă un minut mai târziu, urcă în mașina și concluzionează demarând:

– ăsta nici nu există!

XII

Toată comuna primise invitație la nunta băiatului lui Cotârcă cel bogat cu fata lui Petre Aflorii. Toți locuitorii comunei, am vrut să spun, desigur, dar ce altceva putea să fie comuna decât totalitatea locuitorilor ei.

Cert este că dintre toți acești locuitori, perechea asta era extrem de ciudată. Ei nu își deversau sentimentele în Valea Dorului ori aiurea. Ei le păstrau în locul acela ciudat care se numește suflet, loc pe care nu-l căutau ca Guriță, pentru că ei îl simțeau permanent.

– Niște stupizi! opină o duduie din Consiliul Local. E ca și cum ai avea o haină frumoasă de blană pe care o porți toată vara. Este frumoasă, da' te încurcă, nu?

Dar nu e așa. Oricât ai deversa în valea lui Doru, gol nu rămâi. Chiar cel mai mare criminal în serie are undeva, în adâncul ființei lui posedate de diavol, o fărâmă de suflet cu ceva sentimente. Chiar și Guriță avea, dar nu și-l găsea, pentru că era polițist. Dacă ar fi avut un câine, l-ar fi găsit. Deci merită să sperii și să lupți, gândea bietul Petre, îngrijorat de soarta copiilor săi.

– Da! Merită să sperii și să lupți, îl aprobă cucoana Marioara îndurerată. Există, gândea femeia, oameni care mă iubesc foarte mult. Însă nici unul nu are timpul să mă facă s-o simt. De aici, stupidul sentiment de singurătate în mijlocul celor dragi. Unul dintre oamenii ăștia tocmai se stinge. A avut o existență discretă. Nimeni nu s-a lovit vreodată de ea și nimeni nu va simți că lipsește. Cu excepția cucoanei Marioara, desigur. Pentru ea a fost ca un înger: a vegheat cu dragoste, cu răbdare, cu grijă, intervenind atunci când era neapărată nevoie, de fiecare dată intervenția ei era un miracol. Orice tristețe pierea, orice durere trecea, orice ne-caz, cât ar fi fost de mare, părea că nici nu a fost.

Acum însă cucoana Marioara nu putea să facă nimic. Privea neputincioasă cum mama ei pleacă după bunica, străbunica, stră-străbunica...

N-a iubit-o de la început. Ba chiar a urât-o. Toți copiii aveau un tată, ea, nu. Toți copiii aveau o casă, un rost. Ea, nu. Stăteau amândouă într-o colibă abandonată de proprietar. Trăiau din ce strângea mama slugărind la vecini. Îi era și rușine. Copiii o ocoleau, o strigau cu porecle ciudate, umilitoare, dureroase și nu putea riposta. Când o întreba de tată, îi răspundea doar „e mort“, dar niciodată nu i-a spus cine a fost, ce a făcut, cum și de ce a murit. A crescut în mizerie și rușine, ca să facă liceul, a trebuit să muncească. A învățat la seral. Facultatea la fel. Când a ajuns veterinar, a închiriat o cameră în sat și n-a mai vrut să știe de ea. Îi era rușine să o prezinte drept mama ei pe femeia aceea în

zdrențe, zbârcită, tăcută, aproape mută, cu ochii veșnic în pământ, cu mersul încet și temător ca de slugă, fără trecut, fără viitor, fără rost.

Ei, însă ca medic veterinar, a început să-i mearga din ce în ce mai bine. A început să câștige decent. A devenit utilă și oamenii au început s-o respecte. Mult mai târziu a înțeles că ceva îi lipsea, dar la început nu ai de unde să știi.

Toate furtunile sunt întâi fir de vânt. Într-o zi, la poarta ei, opri o nălucă.

– Cine ești? întrebă tânăra doctoriță.

– Femeia care te-a crescut, șopti năluca, slab ca o părere.

– Nu te cunosc, i-o tăie Marioara, apoi năluca se topi în văzduh.

O seară ca asta se uită, parcă nici nu a fost, dar îți aduci aminte de ea când ți se întoarce altfel. S-a întors ca citație la judecătoria lui Chioru. Chioru – judecătorul – pentru că în Mlăștinoasa de Deal justiția nu era oarbă. Vedeă puțin.

– O desființez, gândi Marioara. Ce dracu' vrea de la mine?

– Nu mai pot duce traiul, domnule președinte. Nu mai pot să muncesc și m-am gândit că acest copil ar putea să îmi întindă o coajă de pâine.

– Babă nerușinată! răcni Marioara. Atunci când faci un copil, îi faci un jurământ lui Dumnezeu, nu satanei. M-a conceput în cine știe ce tufiș, nici ea nu mai știe cu ce vagabond și m-a târât cu ea într-o viață mizeră. Nu-i datorez nimic! Am muncit pentru a ajunge aici, am muncit! Femeia

asta mi-a luat, nu mi-a dat. Mi-a luat bucuria copilăriei, mi-a luat respectul celor din jur, demnitatea. Nu am putut avea prieteni, nici dușmani, ce e drept, pentru că, din cauza ei, am fost nimeni. Nimeni! Și nimic... da' nimic! Nimic mi-a dat, nimic să primească.

Lovită de vorbele acestea, bătrâna începu să-și revină miraculos. Se îndreptă semeață de spate, privi cu mândrie în jur, zâmbi trist, pași înainte parcă plutind, grăind apoi cu glas aproape cântat:

– Pardonez-moi! Je ne veux pas vous deranjer.

Judecătorul sări ca mușcat de cur.

– Ce, mă, m-a înjurat?

Femeia nici nu-l băgă în seamă pe magistrat, doar trupul îi rămăsese în sală. Ochii ei, dintr-o dată vii, păreau o poartă spre basm. Vocea bătrânei era o adiere caldă, liniștitoare, ca mângâierea mamei pe fruntea copilului ei bolnav. Fruntea ei ridicată semeț nu amintea nimic din femeia umilă care intrase în sală pentru a cere o bucățică de pâine. Se întoarse încet către tânăra care o privea cu dispreț.

– Iartă-mă, draga mea! Am greșit, bineînțeles că nu îmi datorezi nimic. Și nu îți face probleme. Nici măcar nu-ți sunt mamă. Sunt o străină care te-a găsit abandonată în fundul grădinii.

Vocea bătrânei se încărcă de tristețe.

– Cândva, demult, zona aceasta... – câteva comune în jur –...a fost moșia părinților mei. Nu veneam aici decât vara... dacă nu plecam la Paris, „biensur“... O lună înainte

de a te găsi, devenisem majoră și am venit la moșie pentru ca să mă pregătesc să plec în Franța, la studii. Chiar în prima zi a sosirii mele aici era o căldură cumplită, așa că toată ziua a trebuit să stau ferită de soare. Spre seară, însă a coborât o răcoare plăcută, așa că am ieșit să respir aerul curat al pădurii și să-mi umplu nările de mirosul de cetină. Destinul m-a împins către fundul grădinii. Intenționam să trec peste gardul micuț din spate și să mă pierd puțin în pădure. Dintr-acolo venea o liniște sfântă, care se strecura în sufletul meu speriat de o stranie presimțire. Atunci am auzit glasul tău, plânsul tău. Liniștea aceea coborâse special pentru el, așa cum destinul mă purtase către locul acela, special pentru tine.

Erai învelită în zdrențe, dar pielea ta era din cea mai fină mătase. Ochii tăi erau albaștrii ca cerul senin, gurița, roșie ca o floare de mac, obrajii micuți aveau între ei un piculeț de năsuc. Te-am ridicat la piept, plânsul tău a încetat, iar fața ta boțită de plâns s-a deschis într-un zâmbet divin. Mă întrebam dacă nu cumva ești un înger. Un înger-aș, cadou de la Dumnezeu, pentru mine. Te-am dus pe furiș la conac, am chemat-o pe fosta mea doică, o slujnică bătrână acum, dar cu destulă putere, și amândouă te-am îngrijit, te-am hrănit, te-am iubit... Am hotărât să spunem tuturor că eu te-am născut. Ți poți închipui reacția părinților mei? Întâi au vrut să te dea la un leagăn.

– Nu mă despart de copilașul meu! am strigat.

Atunci mi-au propus să plătească o slujnică tânără, să spună că este al ei, să-l crească ea, iar ei să o ajute cu banii.

– Nu mă despart de copilașul meu! am strigat și astfel am ajuns amândouă în stradă, fără bani, fără adăpost, fără un ajutor, măcar și moral. S-a întâmplat atunci să moară o bătrână fără urmași, iar noi ne-am mutat din stradă în coliba ei de pământ. De trăit, am trăit din singurul lucru pe care l-am putut învăța pentru tine: să spăl, să deretec, să muncesc la câmp ori la vite. M-am despărțit de părinți, de studii, de Paris, de prieteni, dar de copilul meu nu m-am despărțit niciodată. De oferit, e drept că nu i-am oferit ce aș fi putut avea dacă o părăseam, dar am păstrat pentru ea ce am crezut că e mai de preț, dragostea mea. Dragoste am avut cât cuprinde și dragoste ți-am dat și dragoste pentru tine port în sufletul meu și acum.

Marioara înțepeni. Fulgerător îi trecură prin minte nopțile nesfârșite de veghe ale bătrânei, când ea zăcea cuprinsă de febră. Și-o aminti renunțând pentru ea la singura bucătică de pâine pe care o mai aveau câteodată. Realiza că bătrâna nu și-a cumpărat niciodată nimic pentru ea și ultimul bănuț îl cheltuia pentru fetiță. Revăzu îngrijorarea de pe chipul bătrânei când se-ntorcea mai târziu de la școală și își mai aminti că, atunci când era mai micuță, o lua de mână, o ducea în fața unei case mari și frumoase. Stăteau amândouă ore întregi privind spre conac, iar bătrâna, tânără pe atunci, plângea fără ca ea să înțeleagă de ce. Niciodată nu i-a spus la ce a renunțat pentru ea. Niciodată nu i-a

adresat vreun reproș. Niciodată, nimic! Acum venise pentru un pumn de mărunțiș să supraviețuiască. Bani? Pentru ce? Pentru dragostea ei? Banii se dau pe centură pentru ceea ce fetițele de acolo pretind a fi dragoste. Greu, foarte greu și-a putut desprinde maxilarele încleștate. Greu, foarte greu și-a putut opri plânsul ca să poată rosti:

– Iartă-mă, mamă!

A oprit-o de atunci lângă ea și i-a plătit dragostea cu singurul lucru cu care se poate plăti, cu dragoste.

Acum o privea cum se stinge încet, împăcată, mulțumită că are ce să-i spună lui Dumnezeu despre cum și-a cheltuit viața.

XIII

Pentru a supraviețui, prostul reduce lumea la puținăta-tea minții lui. Instinctiv! Ce nu știe el nu există, ce nu înțe-lege el nu e adevărat, ce nu poate el e un fleac, n-are rost să-și piardă timpul. El este centrul universului, negreșit, deci nimic nu e mai important decât el, pentru că numai el are soluții salvatoare la marile probleme existențiale. Inte-ligentul îi creează probleme, în consecință trebuie distrus. Tâmpitul e partenerul ideal, pentru că nu-i pune poziția în pericol, ba chiar îl transformă în idol. Așa că, în mijlocul unei mulțimi de imbecili, prostul e fericit și prosper. Iar Flatulescu era fericit și prosper în Mlăștinoasa de Deal. De Petre însă trebuia să scape neapărat. Povestea cu sacul de bani a lui Cotârcă îi dădea frisoane de moarte. Puse mâna pe telefonul mobil și-l sună pe Guriță. Polițaiul, nici vorbă să aibă un astfel de aparat, dar auzea chemarea șefului său de oriunde ar fi fost și orice ar fi făcut.

- Ordo-nați! sări Guriță ca ars când simți telefonul.
- Unde ești, bă, Guriță?
- La pușcărie, să trăiți, pun murături.

În Mlăștinoasa de Deal era o tradiție mai ciudată, când se apropia vremea rece și ploioasă de toamnă, câțiva cetățeni cu stil de viață oarecum hippiot îl mituiau pe Guriță să-i bage la închisoare, unde, din voia Domnului și banii statului, aveau căldură, mâncare, liniște sufletească ori tot ce altceva își doreau. Codificat, acești cetățeni se numeau murături.

– Perfect, bă, Guriță, ia două murături mai babane și vino-ncoace.

Deși ordinul primarului sunase foarte clar: „două murături babane“, Guriță se prezentă cu două sfrijituri transparente.

– Ce dracu să fac eu cu nuielele astea, Guriță? Ăștia doi ajung patru jumătăți la-nchisoare, dacă trag zece metri de sac.

– Care sac? Să trăiți, domn' șef! Eu i-am adus pentru că-s cei mai tari la romanțe.

– Ți-am spus eu ceva de romanțe, Guriță?

– Pai... nu, da' am crezut că vreți să trageți un chef cu țuica din aia americană și cântecele din astea, d'ale noastre, de inimă albastră, că am văzut-o și pe doamna consilier, știți dumneavoastră... cărând de la tiriști niște sticle din alea pătrate.

– Tâmpitule, ți-am spus să o bagi la bulău.

– I-am spus, da' a zis ca nu vrea și m-a trimis la mama.

– Tu ascuți de ea sau de mine? Ți-am spus să o ridici, o ridici, iar dacă se opune, o iei pe sus, cu mascații. Ai înțeles?

– Păi, am înțeles, ce să fac?

Apoi Flatulescu se întoarce către cele două „murături“ transparente și întrebă:

– Bă, voi cât vreți să stați la bulău?

– Până în primavară, să trăiți, dom' primar!

– Bă, da' ce e acolo? Hotel? Pension? Azil de netreb-nici? Și, la urma urmei, pentru ce să vă bag eu acolo?

– I-am dat un pumn polițaiului, dom' primar.

– Să vă dea și el câte doi înapoi.

– Un pumn de bani, dom' primar.

– Bă! Asta este corupție pe față și eu lupt cu corupția pe față. Vă halesc!

– Nu e pe față, dom' șef, că i l-am dat pe la spate, să nu se prinză nimeni.

– Bă, dacă vreți la pension, puneți mușchii la treabă.

– Punem, dom' primar. Ce să facem?

– O spargere.

– Aoleu! Păi noi, în viața noastră, n-am spart decât pahare și asta așa... la beție.

– Da' de la cârciuma lu Ciupitu, cine a furat băutura?

– Păi aia nu se pune, dom' șef. Aia a fost de sete.

– Da' pensia lu' baba Zamfira?

– Aia e la Guriță, să trăiți, am plătit pensionu'.

– Principalu' e că puteți.

– Dacă trebuie, dom' primar, pentru dumneavoastră facem orice.

– Furați un sac din pivnița lu' Petre și-l aduceți la mine.

– De la Petre Aflorii?

– De la Petre Aflorii!

– Da' e prietenu' lu' matale, dom' șef.

– Și? Nu am voie să-i fac o farsă?

– Aaaa! Va să zică... da' dacă ne prinde?

– Vă bag la închisoare, nu asta vreți?

– Daa, da' numai un pic.

– Lasă, bă, io vă bag, io vă scot.

– Și Chioru', judecătoru'?

– Și Chioru', judecătoru', ce?

La faza asta Flatulescu păru atât de hotărât și de sigur, încât „murăturile“ au cedat.

– Bine, dom' șef.

XIV

Domnului Flatulescu i se păru că povestea cu gâtul girafei este ceva genial și o repetă la marea ședință de partid, ca să arate tuturor cât este el de grozav.

Lui Petre îi gălgâia istoria în gât și îi venea s-o scuipe asupra tuturor, ca o limbă de foc. Nimeni n-a învățat nimic! El încercase, în felul lui, să lupte. Ar fi trebuit să înceapă cu el, dar cu Goliath i-ar fi fost mai ușor, cel puțin ar fi putut să fugă. În sine, nici nu putea lovi, nici nu putea fugi. Ciudat a fost că după ședință a fugit în pădure.

– Nu mai trăim în pădure, gândea, suntem numai vecini cu ea și atât. Totuși, aici mă simt ca acasă și nu m-aș întoarce în jungla din care vin. Dobitoci cu diplome cumpărate, înscăunați cu pompă în funcții, pentru care n-au nicio competență. Bugetivori a căror lăcomie nu are margini, puși să gestioneze bugete. Cretini, curve și gangsteri de-a valma, alcătuiind o elită dezgustătoare, pe care eu ar trebui s-o laud, s-o apăr și s-o cânt. În haznaua noastră nu ai nevoie să-ți crească gâtul, ci tupeul, ca să rezști. Ca să fii mai puternic, nu trebuie să-ți crească mușchii, ci nesimțirea, nu ai nevoie de colți, ci de viclenie transformată-n viciu. Ca

să fii mai puternic, trebuie să fii canalie și atât. La tata Darwin era mai romantic. Selecția naturală sacrifica elementele cele mai slabe și le selecționa pe cele superioare, mai bine adaptate la mediu. La om sunt promovate în ierarhia socială elementele care se adaptează ușor și repede la mediul social corupt. Pentru om, dacă îl denumești „animal“ – este un compliment.

Când ajunse acasă, Petre o găsi pe coana Marioara plângând pe trupul inert al bătrânei. Își mângâie încet nevasta pe creștet, grăind cu glasul șoptit și cald.

– N-a fost decât un suflet închis într-un trup. Sufletul a plecat. Asta e tot. Îl vei reîntâlni, căci e veșnic și a lăsat în sufletul tău dragoste pe care tu ai trecut-o în sufletul copilului tău, iar el o va trece în sufletul copilului său și, astfel, sufletele noastre vor fi legate veșnic de sentimentul acesta nemuritor. Trupul este țărână și se va întoarce-n pace, de unde a venit.

Cucoana Marioara zâmbi, nu vorbele soțului său îi dăduseră liniștea și puterea s-o facă, ci căldura din glas, căldura venită din suflet.

XV

Tinerii însurăței se înțelegeau de minune: o zi vorbea ea, o zi tăcea el. Numai că, la anumite evenimente, juniorul Cotârcă recupera „en gros“.

– Ai înnebunit? Cum să amâni nunta o lună? Nu o amâni deloc! Îmi pare foarte rău pentru bunica ta, dar și mai rău îmi pare pentru banii lu’ tata. Un vițel, doi porci, cincizeci de găini... un morman de cadavre contra unuia singur! Orchestra arvunită, două butoaie de vin cumpărate, invitații trimise. Ce le spui? Pardon, sunt pentru înmormântare!? Sincer, îmi pare rău pentru bunica ta, dar morții cu morții, viii cu viii.

– Și ce, întrebă viitoarea mireasă plângând, facem nunta cu mortul pe masă ori facem nuntă și parastas în același timp?

– Doi în unu, zâmbi juniorul Cotârcă. Se poartă.

Mai vru să zică ceva, dar privirea de gheață a Anei îl făcu să-și înghită măgăria care urma. Apoi, la o adică – recunosc și el – nu poți face nuntă cu mortul pe masă.

– Dar nici n-o putem amâna! urlă bătrânul Cotârcă, un ceas mai târziu când află de poveste.

Cucoana Marioara era sfâșiată: pe de o parte era încă sub apăsarea teribilului sentiment de culpă față de cea care-i fusese mamă, deși putea s-o lase să moară, iar, pe de altă parte, o stăpânea disperarea că fiica ei, pe care, bineînțeles, o iubea cu întreaga ființă, și-ar putea rata fericirea din cauza ei.

Comitetul de criză format ad hoc concluzionează: nu putem face nunta cu mortul pe masă, dar nici nu o putem amâna. Soluția? Nu ținem mortul pe masă, îl ținem în beci într-un sac și a doua zi după nuntă anunțăm tot satul că bătrâna s-a stins chiar în dimineața aceea.

Prea mult entuziasm nu a fost, a fost împăcată însă și capra și varza, dar cum cucoana Marioara nu era nici capră, nici varză, a rămas neîmpăcată. S-a supus totuși în mod democratic majorității.

XVI

– Bă, eu am nevoie de profesioniști! I-a avertizat Flatu-lescu pe cei doi amărăți care transpirau doar la gândul că vor trebui să intre noaptea în pivnița lui dom' Petre și să fure un sac de acolo. Apoi, hotărât să nu riște nimic, primarul i-a bagat pe cei doi într-un fel de cantonament (training) punând astfel bazele forțelor speciale din Mlăștinoasa de Deal.

– Întâi și-ntâi le-a pus pe-o sticlă afumată mai multe filme documentare despre marile jafuri ale secolului trecut.

– Bă, fiți atenți! Filme d-astea or să se facă și despre voi.

După această sumară pregătire teoretică, primarul i-a luat la alergat prin comună și au fugit sărmanele murături până când și-au zgâriat vârful limbii de centura de la curea.

Au urmat filmele artistice, filmele din care cei doi „marines“ de munte au înțeles ce era cu poza aia mare lipită peste tot, în comună: tipul din poza pe care mai și scria ceva, era probabil căutat pentru că dăduse o spargere formidabilă la castelul unui mare boier.

La filme a fost grozav, pentru că au mai și dormit, dar a urmat programul de sală, unde au tras de fiare ca disperații, până a înțeles și edilul că oasele nu-și măresc volumul oricâte greutateți ar căra.

În final, a fost programată o pregătire tehnică, cu creta pe tablă. Pregătire la care Guriță, mandru nevoie mare, le-a arătat murăturilor cum fac hoții cei mari pe care el tot îi prinde până la urmă. Pe ei însă n-o să-i prindă, pentru că așa a ordonat dom' primar. Drept pentru care ei pot să meargă liniștiți la furat.

Bineînțeles că s-au dus. Au așteptat să se întunece, să se stingă ultima lumină în casa lui Petre, au forțat cu o rangă gemulețul din spate, care dădea în beci, au coborât, au luat sacul, singurul sac din pivnița aceea, au ieșit pe unde intra-seră și s-au dus întins la primar.

Singura lor problemă a fost aceea că sacul era al naibii de greu.

XVII

Nebun de fericire, Flatulescu a târât singur sacul în camera lui secretă. Îl așeză sub tablou, pentru că erau, în mod evident, strâns legate. Privi spre sac, privi spre tablou, privi spre sac, privi spre tablou, privi spre sac, privi spre tablou și tot așa până când valurile începură să miște încet, iar soarele începu să urce pe cer.

– Fir’ar să fie! Nu era un apus! Era un răsărit de soare, cu siguranță. Cât de bine seamănă un sfârșit cu începutul care, de fapt, îi urmează. Întotdeauna începutul vine după sfârșit! Na, că deja nu mai înțeleg ce gândesc, așa îmi trebuie dacă devin filozof.

Pentru a înlătura pericolul, teribilul pericol, de a cădea în tenebrele gândirii, Flatulescu trase o gură zdravănă de whisky original. Apoi încă una, și încă una, până când valurile din tablou au devenit uriașe, au năvălit afară din ramă, au pătruns în camera lui secretă, făcând covorul să plutească precum un vapor. Alături de el plutea și sacul neprețuit, sac pe care el își sprijinea viitorul. Trase cu forță de sfoara care lega gura sacului, trase de sac și, pe covorul

plutitor din mijlocul camerei lui secrete, se întinse, în toată splendoarea lui, un cadavru.

Înmărmuri.

– Bă! V-am spus să nu vă duceți beți la furat.

XVIII

– Bă, Guriță, tu ești nebun? Cum să-i spun eu lui Petre: ia-ți, nene, mortul de la mine? Știi, a venit să te reclame că sacul în care îl ții tu nu-i curat.

– Șefu', o-ngropăm în pădure, apoi o găsim din întâmplare și zicem că a omorat-o el.

– Guriță, ce minte bolnavă ai! Nu vezi că baba-i moartă natural. Cum să omori un om deja mort? Orice legist se prinde că-i făcătură. Guriță, m-ai băgat în cel mai mare rahat. Ce fac eu cu mortul, Guriță? Cum îl fructific?

XIX

– Femeia asta nici moartă n-are noroc, plângea cucoana Marioara când i s-a spus că sacul nu mai este în beci.

– Cum să mă duc la poliție și să spun că cineva a furat-o pe soacră-mea moartă? scâncea Petre.

– E furt, e furt, nu vezi gemulețul forțat? insista Marioara.

– O fi, da' de ce era mortul acolo, a? Ne facem de râs, femeie, pentru tot restul vieții, ne facem de râs.

XX

Când Petre fu chemat la primărie, a început a pricepe. Soacră-sa era întinsă pe biroul milostivului Flatulescu, așa cum se întinde un mort, cu mâinile încucișate pe piept și cu lumânare la cap. Primarul îl întâmpină cu cea mai tristă figură posibilă.

– Dumnezeu s-o ierte, Petrică! Și pe ea, și pe tine. Petre tăcu vinovat.

– Azi noapte Guriță a oprit doi suspecti care târau un sac foarte greu. I-a dus la post, bineînțeles. Acolo, golani au recunoscut că l-au furat de la tine, din beci, dar nu știau ce este. Au desfăcut legătura, au golit sacul și uite ce au găsit... Ai omorât-o pe soacră-ta, Petre...

– Cum poți gândi așa?...

– Spune-mi și mie ce caută soacră-ta moartă-n sac și ascunsă-n beci?

Petre a încercat să-i spună adevărul, dar adevărul l-ar fi umplut de rușine, l-ar fi supus unui insuportabil dispreț. Alese tăcerea. Stătea cu capul plecat în fața unui ticălos fără margini. Asta e viața!

– Mai sunt și cele două dosare cu bicicleta. Petre, ce mă fac eu cu tine?

Tăcere.

– Auzi, Petrică, nu suntem noi prieteni? Nu suntem noi colegi de partid? Pot să te las?

– Care e prețul? scrâșni bietul om printre dinți.

– Dumnezeuule, cum poți vorbi așa? Nu e vorba de niciun preț, te ajut doar ca prieten, Petrică.

– Bine, zi, o să găsec o cale să mă plătesc.

– Măine ai nunta copiilor, nu?

Petre dădu din cap că, da, o are.

– Fă-o, Petrică, liniștit. Nimeni din comună nu știe nimic. Soacră-ta stă la fel de bine și la mine-n beci. Le spui nuntașilor că nu se simte bine și gata. Eu pot să confirm că am văzut-o și că arăta rău. Hoții ăia doi sunt la răcoare, iar Guriță e la porunca mea, mut, surd și orb, ca orice polițai respectabil. Îți garantez că nu vor fi probleme, dar va trebui să faci un gest pentru protecția ta. Pentru protecția ta, Petrică.

– Care gest?

– Va trebui să te retragi din politică, Petre. Trebuie să devii invizibil o bună bucată de timp.

– Bine, dar sunt alegeri peste o săptămână și eu sunt singurul candidat din partea partidului nostru.

– Mă sacrific eu, Petre! Mă sacrific eu. Tu anunți oame-nii ca ești grav bolnav, foarte grav și m-ai rugat pe mine să preiau însărcinarea ta politică importantă. Eu, bineînțeles,

am acceptat din prietenie și, în felul acesta, cu un plus de imagine voi învinge. Nu-ți face probleme, Petrică, n-o să stai tu pe bară. După un timp o să trimit o fetiță înapoi pe centură și vii consilier lângă mine.

– Mai lasă-mi timp de gândire.

– Ca să alegi între ce și ce?

După o pauză lungă, în care tăcerea deveni de metal, Petrică acceptă cu un „da“ printre dinți.

– Bravo, Petrică! Știam eu că ești un tip inteligent peste media națională, dar, apropo, pe soacră-ta tot după alegeri ți-o dau.

XXI

Flatulescu văzu de departe convoiul. Guriță mergea înainte ținându-și mâna mare, ca unul care se visa general. În spatele lui, patru mascați, patru stânci negre înaintând prudent în spatele polițaiului. În spatele lor alți patru mascați duceau pe umeri o troacă în care trona Nuțișor Centură. Plutonul era încheiat de alți patru mascați, ca nu cumva să le scape captura din troacă.

Femeia stătea însă mândră, ca o veritabilă faraoancă, o Cleopatră neînfricată, care mergea să-l înfrunte pe Cezar. Când poarta primăriei se închise în urma convoiului de mascați, troaca fu pusă jos cu atâta grijă, de parcă era încărcată cu ouă.

– Regina mea! exclamă Flatulescu extaziat.

– Ce dracu' mi-ai trimis mascații? Altădată știai să mă chemi mai frumos.

– A fost opera lui Guriță, încercă să se scuze bărbatul.

– A fost opera lui Guriță, pe dracu'! se-nfurie femeia. Guriță, se-ntoarse ea către polițai, voi ce pizda mamii voastre mai rămâneți pe aici?

– Puteți să vă retrageți, Guriță, confirmă Flatulescu, moale.

– Sigur nu aveți nevoie de gardă? se interesă grijuliu Guriță.

Nuțișor se întoarse spre el și privirile ei aruncară săgeți otrăvite. De la Flatulescu nu venea ajutor, așa că polițaiul pricepu că asta era „călcâiul lui Flaty“ (ca idee, pentru că polițaiul nu auzise în viața vieților lui de Ahile).

Trupele s-au retras în tăcere și când rămaseră singuri, consilierul Centură porni la atac. Orice avea să-i reproșeze edilul, atacul era apărarea cea mai grozavă.

– Ți s-a urât cu binele, Flaty? Ți-ai terminat dosarele portocalii și murdare? Vrei să am și eu un dosar?

– Eu?! Nu! Nu! Nu! Eram îngrijorat doar de faptul că revii la șoferii de tir.

– Eu?! Nu fi porc!

– Ai fost văzută, regina mea.

– Urât din partea ta ca ai pus să fiu urmărită.

– Aaa, nuu... așa, întâmplător, Nuțișor.

– Întâmplător, neîntâmplător, trebuia să aflu și eu unde dracu' se duce atâta pământ. Trebuie să fie vorba de o grămadă de bani și, când e vorba de bani, vorba ta, sunt orfană, n-am mamă, n-am tată! Știi doar.

– Totul e pentru tine, dar am vrut să-ți fac o surpriză. O mare surpriză.

– Bine! Fă-mi-o acum!

– Mai ai puțină răbdare. Vreau să te fac să ieși în fiecare dimineață, din dormitor, zâmbind cu gura de la un cearcăne la altul. Aș vrea să îmi spui: „Iubitule, îmi doresc... iar eu să-ți tai vorba: știu, draga mea, ți-am luat-o deja ieri. Aș vrea să trăiască cine vrei să trăiască și să moară cine vrei tu să moară..., dar mai ai puțină răbdare...

– Nu, vreau să aflu acum, ori cercetez mai departe, iar asta, știi că te costă.

– Regina mea! E absolut sigur: voi fi cel dintâi și pe linie de partid. Voi face rost de și mai mult pământ. Ai să afli atunci când totul va fi gata.

– Acum! Ori aflu singură și te rad. Ca să nu obosești, am să-ți spun eu începutul. Noaptea încarci pământ în camioane, pământul pleacă spre mare, acolo e încărcat în vapoare, iar vapoarele duc tone și tone de pământ... unde? Unde dracu' le duc și cât încasezi pentru asta? Câți bani ai strâns până acum și unde îi ții?

– Nu e vorba de bani.

– Mie-mi spui?

– Îți jur că nu e vorba de bani. Vapoarele nu îl duc nicăieri. Îl aruncă-n mare. În marea liberă, draga mea. Am găsit un loc unde apa este puțin adâncă, iar pământul care cade acolo formează încet-încet o insulă nouă. Insula mea! Insula Flatulația! Capitala va fi un mare municipiu, Flatulescu, bineînțeles, moneda va purta chipul și numele meu, în schimb, steagul maroniu, cu chipul tău angelic în mijloc, va flutura în bătaia brizei, briză care se va numi Flatulație, se

înțelege, iar tu vei da numele falezei care se va numi Centura, desigur. Primarul arăta că a intrat în sevrăj.

– Toți acolo se vor numi cum vreau eu, vor spune doar ce vreau eu, vor gândi ce și, mai ales, cand vreau eu. Mă vor iubi doar pe mine... și pe tine, bineînțeles; nu-și vor dori decât bunăstarea mea... și a ta, desigur; acolo trăiește cine vreau eu, moare cine vreau eu, până și soarele va trebui să răsară numai cu aprobarea mea. Acolo eu sunt parlamentul, eu sunt guvernul, eu sunt justiția... Taci!

Un sunet ciudat venea de afară. Nuțișor scoase capul ei blond pe fereastră, suspină lung, apoi rosti patetic:

– Vaca lui Gore se freacă de gard.

XXII

Sunt zile absolut speciale pe care le trăim într-o ignoranță revoltătoare.

Abia o generație mai târziu se află din cărțile de istorie că ziua X a fost o zi specială și asta numai dacă istoricii își dau seama.

Dimineața de care vorbim era dimineața unei zile speciale, nu numai pentru că Flatulescu avea să facă un salt important în fulminanta lui carieră, ci pentru că povestea noastră avea, în chip firesc, să se termine.

Guriță era, desigur, prezent la post, lustruindu-și tot ce se mai putea lustrui în ceea ce îl privește: cizmele de paradă.

Din senin, în fața lui apăru un bătrân îmbrăcat elegant, suspect de curat ca să fi mers prin Mlăștinoasa de Deal, măcar și un metru. Personajul era cu siguranță străin, pentru că polițaiul nu-l cunoștea și, dacă nu-l cunoștea Guriță ori era de aiurea ori nu exista. Moșul mătură, îngrijorat, cu privirea, curtea plină de bălării a postului de poliție păstrit de Guriță.

Parcă citindu-i gândul, apărătorului legii, bătrânul întrebă cu glas încet, aproape șoptit, cald, vibrând de o emoție abia stăpânită.

– Da. Vroiam să vă-ntreb dacă n-ați văzut un băiețel de aproximativ zece ani, blond, cu ochii albaștri și adânci, dar cam firav pentru vârsta lui.

– Nu l-am văzut. Nici nu cred că a trecut pe aici.

– Dar eu l-am lăsat jucându-se în curtea asta, cu câinele lui.

– Cu siguranță n-a fost aici, n-am văzut niciun câine. Când l-ați lăsat?

– Acum peste șaiszeci de ani. Am crezut că mă așteaptă. Aici, bătrânului i se cam umeziră ochii ciudați. Văd că strada principală poartă numele lui.

– Oooo! se deschise Guriță într-un zâmbet savant. Omul ăsta a plecat de aici în țări îndepărtate, unde a ajuns un foarte mare savant sau cam așa ceva, dar, în orice caz, om deștept.

– Am crezut că o să mă aștepte aici, mai zise bătrânul care, de data asta, plângea cu șiroaie de lacrimi.

– O, dacă rămânea aici, spuse polițaiul vizibil mișcat, îl mâncau aștia fript.

Bătrânul însă nu mai auzi această remarcă pentru că dispăru prefăcându-se-n fum.

XXIII

Spre deosebire de polițai, Flatulescu era pe deplin conștient de importanța zilei de azi. Urma să facă un salt enorm în cariera lui de strălucit om politic, un salt ce-i permitea să ajungă ministru, apoi președinte, îi punea la dispoziție țara întreagă, din care să transfere pământ pe insula lui, iar insula lui să devină mai mare, mai importantă, să devină membră a ONU, iar el să devină președinte al ONU pentru început, desigur.

Flatulescu știa că banul e cheia puterii, știa că banii curg ca un fluviu, iar omul politic este un lac de acumulare în calea fluviului-ban. Cu cât e mai mare rangul politic, cu atât e lacul mai mare. El voia să ajungă un ocean de acumulare. Un ocean important.

În piața din centrul comunei, totul era pregătit. O tribună impozantă din lemn domina peisajul. Sus, pe tribună, o masă din plastic (lemnul se terminase) și câteva scaune, tot din plastic. Pe mijloc însă stătea ca bărzăunul pe băle-gar un scaun uriaș, un scaun important pentru un om important.

Față în față cu impunătoarea tribună, o mulțime de oameni stătea în picioare în semn de respect pentru părinții comunei.

După ce i-a lăsat să se umple de respect vreo două-trei ore, pe scenă au urcat în ordine: Petre, Nuțișor Centură, notarul și, pentru orice eventualitate, popa. Peste un sfert de oră urcă și Flatulescu, ovaționat de mulțime, pentru că polițaiul luase măsuri serioase în sensul acesta.

În timp ce mulțimea murea de fericire, cei de pe scenă păreau a fi invitați la o înmormântare. În timp ce sătenii ovaționau în delir fluturând fericiți mâinile în aer, cei din prezidiu scrâșneau din dinți cu maxilarele încleștate, buzele strânse, ochii roșii de plâns, fruntea plecată, semn al unei dureri nesfârșite.

Și un extraterestru putea să observe cu ușurință coeziunea de nezdruncinat dintre aleși și popor.

Epuizat de durere, Flatulescu se hotărî să pună capăt acestei îngrozitoare scene.

– Cetățeni, astăzi eram pregătiți să anunțăm candidatul la șefia partidului nostru, urmând ca cel ce va ieși învingător să candideze în toamna viitoare la funcția de președinte al țării (cuvântul „țării“ nu s-a mai auzit din cauza uralelor nesfârșite). Știți foarte bine că lista nu avea decât un nume, un singur nume, cel al scumpului nostru Petre (nici cuvântul Petre nu se mai auzi, acoperit fiind de ovații, deoarece uralele se terminaseră mai devreme).

Din nefericire, o boală grea îl împiedică pe bunul meu prieten și coleg de partid să se înhame la o astfel de muncă. Acesta este motivul pentru care Petre va anunța un înlocuitor în care el își pune speranțele și încrederea că poate reuși ca și el.

Petre se ridică încet, cu ochii în pământ, mâinile sprijinite pe masa de plastic, tăcu un minut, apoi, cu vocea stinsă rosti singurul discurs într-o frază, rostit în istoria oricărei campanii electorale:

– Într-adevăr, sunt bolnav și îl propun ca înlocuitor al meu pe domnul Flatulescu, emanația naturală a acestei societăți fecaliforme...

Înviorat subit, Flatulescu sări în picioare, îl luă în brațe pe cel care tocmai îl împinsese în față, îl strânse cu putere la piept, apoi rosti cu o figură total răvășită:

– Nu fi trist, prietenul meu! Ai să te refaci, ai să fii din nou sănătos și atunci ai să revii acolo unde este locul tău pe deplin meritat: în fruntea partidului nostru.

Flatulescu, fără să vrea, desigur, spusese asta atât de convins, încât crezu și el pentru o clipă că este posibil, așa că, disperat, începu să plângă.

O lacrimă uriașă porni din ochiul stâng a lui Flatulescu, îi străbătu în viteză obrazul, apoi căzu neajutorată pe solul care mustea de ceea ce fosele septice depozitaseră de atâta amar de ani în subsolul comunei, subsol care ieșise la suprafață datorită decopertării din ultima vreme.

Întâmplător sau nu, în clipa în care lacrima atinse pământul, un cutremur puternic zgudui Mlăștinoasa de Deal. Falii uriașe au prins a se desface, terenul a prins a pleca încet-încet spre adâncuri, cu vite, cu locuințe, cu oameni. Peste vacarmul creat, un cinic a reușit să-și impună vocea:

- Natura face curat!
- Dumnezeu face curat!
- Cineva trebuia să o facă!

Crâmpeie grotești se derulau ca într-un videoclip: un mlăștinos făcuse rost de o scară și alerga cu ea spre marginea prăpastiei, să urce în grădina nebunului de Pierrot. Alți trei se repezira spre el, îl prinseră și toți, împreună cu scara, se prăbușiră în hău. Un mlăștinos se cățara cu unghiile pe versant, către lumină, dar cineva a strigat din mulțime: „Bă, ăsta scapă!“ Apoi l-au prins și l-au tras înapoi. Oamenii alergau bezmetic, urlând fără vreun rost, ghidându-se după vechiul principiu „ficare pe pielea lui“. Doar într-un colț, o mamă acoperea cu trupul său, trupul firav al pruncului ei, iar lângă ea, picior peste picior, stătea SINGURĂTATEA RÂNJIND ÎN MIJLOCUL MULȚIMII.

În fața cârciumii, doi mlăștinoși își acceptau liniștiți destinul, făcându-și singuri anestezia cu țuică.

– Bă! zice unul, să-l scoată dracului cineva pe amărătul ăla din fosta policlinică... Poate scapă... a zis, dar nu s-a mișcat.

– Nu e posibil, răspunse partenerul său de anestezie, nu poți rupe sigiliile acelea decât cu aprobare din minister.

- Să ia cineva aprobarea prin telefon.
- Nu e posibil, un singur om din minister dă aprobări de genul ăsta.
- Să-l caute cineva pe omul acela.
- Omul acela este chiar cel închis la noi.
- Bă, dă-le... Doamne iartă-mă, de sigilii, e vorba despre un om.
- Mai dă-l în pizda mă-sii, ce dacă e om?

Apoi se prăbușiră și ei cu resemnare și cu anestezic cu tot. În toiul vacarmului general se auzi deslușit un fâlfâit puternic de aripi.

Pierrot își aruncase mantia, își desfăcuse aripile mari, apoi se înălță deasupra hidoasei tragedii cu ochii spre cer, palmele sub bărbie, grăind cu glas puternic, dar cald:

– Arată-mi, Doamne, Ființa spre care să alerg cu toate bucuriile mele și să mă bucur încă și mai mult de bucuriile ei; dă-mi, Doamne, umăr de fier pe care ea să se poată sprijini fără teamă și umăr de catifea, pe care ea să plângă; dă-mi, Doamne, poala în care să plâng fără să-mi fie rușine; arată-mi, Doamne, care sunt ochii în care, privind, să-mi văd sufletul și nu trupul; dă-mi, Doamne, Dragoste, căci numai pentru Dragoste m-aș întoarce. AMIN!

Această carte este un pamflet.
Self Publishing nu își asumă răspunderea
pentru punctul de vedere al autorului.

Self Publishing România este o platformă online dedicată
publicării, tipăririi, promovării și distribuției naționale
și internaționale a cărților autorilor români.

Orice autor care publică la *Self Publishing*
își poate vedea cartea în librării în 30 de zile și mai puțin.

Intră pe site și publică-ți cartea sau scrie-ne pe adresa
suport@self-publishing.ro

Comenzi pentru cititori, librării,
biblioteci, depozite de carte:
distributie@self-publishing.ro
tel. 0740.531.108, 0740.531.284
www.self-publishing.ro

„Cel care citește această carte și nu plânge,
nu are simțul umorului.“

Daniel Ernestina

**SELF
PUBLISHING**
www.self-publishing.ro

